7 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

AVENTURI EXTRAORDINARE

Rebelii din ţara apaşilor

PENTRU CERCETAŞII DIN ROMANIA

In dorinţa de a satisface cât mai complet cererile organizaţiilor de cercetaşi, facem cunoscut că rezervăm această pagină pentru ştirile cercetăşeşti.

Rugăm pe domnii comandanţi ai cohortelor să trimită la „Universul" pe adresa **„Cei 3 Cercetaşi"** ştirile ce cred necesar a se publica.

Ele trebuesc alcătuite în fraze cât mai scurte.

Când va fi loc, vom publica şi fotografii. Pentru aceasta îi rugăm să ne trimită fotografiile organizaţiilor respective pe care noi le vom publica pe rând fie săptămânal fie în supliment.

La CEI TREI CERCETAŞI se pot face şi abonamente în felul următor:

Pentru	10	numere	45 lei
„	20	„	80 „
„	30	„	120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

REBELII DIN ȚARA APASILOR

CAPITOLUL I

O ciudată societate de banditi

Pe frontiera dintre Mexic și Statele-Unite, între Rio Grande del Norte, care formează granița propriu zisă și linia de cale ferată americană, care merge de la gurile fluviului Mississipi până la coastele Pacificului se înalță munții „Apașilor".

Terminã, la sud, Sierra Guadalupa și formează un cerc de munți sălbatici, pustii, frecuentați numai de banditi cu două și cu patru picioare.

Banditii cu patru picioare sunt enormi și feroci *grizzlis*, înrudiți de aproape cu cei cari se întâlnesc în Munții Stâncoși din Statele-Unite. Și banditii cu două picioare sunt : aventurierii, ocnașii evadați, revoluționarii învinși, asasinii al căror cap e pus la preț, toți veniți din Statele-Unite, din Mexico, din Columbia, din Venezuela, sau chiar și mai de departe.

Aci, în refugii la care nu se poate ajunge, trăesc din vânat și din pescuit și din furturi cu mâna armată săvârșite dealungul liniei ferate mexicane, care merge de la el Paso, pe frontieră, la capitala Mexic.

Nu e rar cazul ca un tren să fie oprit de acești stimabili banditi și călătorii, când se supun, sunt doar jefuiți, pe când dacă se apără, sau rezistă sunt uciși.

Din când în când Statele-Unite trimit trupe și polițiști prin acei munți, dar și unii și alții se înapoiază fără să fi făcut ceva și declară, în mod solemn, că nu mai e nici un bandit prin munții Apașilor.

Și e adevărat, pentru momentul acela; căci, vestiți de indienii, cari rezistând oricărei civilizații, veghează prin acei munți, majoritatea briganzilor a fugit cu trenul, ducându-
[illegible] timp în serviciul partidelor re-

voluționare, care sunt vecinic sub arme în republicile sud-americane.

Când revoluția e provizor terminată, supraviețuitorii, cari n'au fost recompensați prin slujbe bine plătite de partidul învingător, se reîntorc în munți, blestemă ingratitudinea oamenilor și își reiau meseria lor de banditi, îndurând ironiile acelora cari, mai cuminți de cât ei au stat ascunși în munții Apașilor.

Centrul principal al acestor scoși din lege e un sat, un vechi sat fortificat al acelor antici Mochi, puternici indieni ale căror urme se găsesc încă în Arizona.

Acest sat, sau mai bine zis această fortăreață, se înalță pe un platou stâncos, la egală distanță, la nord de Rio Grande, de stațiunile mexicane de granița numită prezidiul de nord și prezidiul San Vicente.

De departe și chiar de aproape, acel loc întărit, numit „Țara Apașilor" părea doar o aglomerare de stânci. Vechile ziduri, pe jumătate dărâmate, se confundau cu stâncile munților, așa încât se părea că nici odată mâna omenească nu lucrase acolo.

Această credință era admisă în mod oficial de autoritățile Statului american din Texas, pe teritoriul căruia se ridică munții Apașilor. Astfel că poliția nu-și impinsese niciodată atât de departe excursiile sale periodice, și banditii refugiați acolo sus n'aveau altceva de făcut de cât să stea ascunși un timp oarecare ca să nu fie descoperiți.

In acele ziduri în aparență naturale, ei erau în perfectă siguranță.

Ba chiar se bucurau de oarecari avantagii, garantate de o lege cu douăzeci de articole, numită legea rebelilor ; căci acei banditi sub pretextul de a se fi amestecat mai mult sau mai puțin în continuele revoluții ale republicelor sud-americane, se considerau proscriși demni de tot respectul și pe nedrept persecutați.

Aveau deci legea rebelilor și primul articol ajunge spre a da o idee de severitatea ei.

„Oricare rebel dovedit imoral de acte de violență nejustificată în contra persoanei unui alt rebel sau, că a atentat la proprietatea acestuia, va fi imediat spânzurat.

Astfel, că, deși asasini și banditi pentru cei din afară, între ei erau scrupuloși de cinstiți, dacă se omorau vreodată, o făceau numai în luptă dreaptă, sau într'o încăerare neprevăzută, dar niciodată cu scop de a fura.

Aveau un șef suprem și un tribunal compus din trei judecători. Autoritatea acestui șef era absolută în ce privea administrația și armata. Din punct de vedere judiciar, ea era supusă hotă[illegible]

Și modul în care se numeau atât șeful cât și judecatorii ilustrează minunat obiceiurile acelor oameni.

În toți anii, la Crăciun, rebelii se adunau în piața *Apașilor* cu soțiile și copiii lor, căci mulți erau căsătoriți.

Acea piață largă, ce se întindea la sudul satului, domina o prăpastie de cinci sute de metri.

De partea opusă, la o distanță de trei sute de metri, era o altă platformă stâncoasă la care nu se putea ajunge, plecând din sat de cât după un drum de trei ore, urcând și scoborînd pe poteci vertiginoase.

Și avea atunci loc un concurs de tir. In piața satului se așezau mai multe ținte. In primul loc șapte mari cartoane albe cu cercuri concentrice și un punct negru în centru. Apoi mai mulți porumbei legați de o prăjină cu sforicele solide. Și apoi, câțiva pari în cari erau bătute ușor mai multe cuie.

Toți rebelii, fără deosebire de vârstă sau de sex puteau lua parte la concursuri.

Printre cele mai grele probe era : tragerea celor șapte gloanțe ale unui browning, unul după altul și fără a se opri în punctul central al celor șapte ținte ; alegerea unui porumbel și decapitarea lui cu un foc de carabină; împlântarea celui mai mare număr de cuie în cel mai scurt timp, găurirea cu un singur glonț de revolver sau de carabină, a doi cartofi asvârliți în aer de aceeași mână.

Și douăzeci de alte probe, dintre care fiecare avea un număr fix de puncte.

La sfârșitul concursului, rebelul care întrunea cel mai mare număr de puncte era ales cap al Apașilor, al doilea, al treilea și al patrulea, erau judecătorii ; al cincilea, al șaselea și al șaptelea, locotenenții șefului... Și aceștia își exercitau funcțiunile timp de un an. La sfârșitul anului, dacă luau parte la concurs, aveau aceleași drepturi ca și ceilalți, dar nimic mai mult.

Iată principalele caracteristice ale acelei societăți de briganzi, — bărbați și femei, căci și femeile erau teribile amazoane, — cari-și spuneau ei singuri, rebelii din țara Apașilor și trăiau în case de piatră, subterane săpate sau construite de vechii indieni Mochi, — dar pe care aceștia nu le-ar fi recunoscut căci în locul paturilor și al scaunelor grosolan cioplite de indieni, ele posedau în majoritate mobile moderne, mulțumită rechizițiilor făcute din când în când de banditi din mobilele, rufăria și argintăria *haciendelor* și *ranchurilor* din câmpie.

CAPITOLUL II

Trimisul Incașilor

La 15 Iulie, pe la zece de dimineață, doi oameni ședeau pe parapetul ce înconjura satul apașilor.

Ei priveau în spre munți, fumând fiecare câte una din acele țigări mexicane de mare lux, din care făceau provizii prin forță și prin șiretenie, — dar fără a deslega baerile pungii, — de prin debitele de tutun din orașele civilizate.

Tăceau. Ei purtau tunici din catifea albastră, de croială militărească, prevăzute cu nenumărate buzunare și prinse într'un brâu de piele cu două rânduri de cartușe. Aveau pantaloni de piele și cisme negre înalte până la genuchi. Gulerele tunicilor desfăcute lăsau să li se vadă gâtul gol, roșcat și bronzat. Purtau largi pălării de pâslă neagră cu un șnur de argint, și drept armă, un pumnal și un browning în teaca lui de piele deschisă și prinsă la brâu.

Unul din acești oameni era înalt în spete, cu înfățișarea voinică, cu barba, mustățile și părul roșu, el se numea Pablo Zapil și era șeful apașilor. Celălalt, mic, slab, nervos, cu părul negru des și creț, era primul său locotenent și se numea Eusebiu Papp.

Fumau fleçărind pe când, în jurul lor, satul își continua viața de toate zilele.

Bărbați și femei își vedeau de treburile lor casnice, apărând uneori în pragul caselor joase, fără ferestre, cu ușa patrată și zidurile destul de groase.

Femeile, îmbrăcate absolut la fel cu bărbații se deosebeau prin trăsăturile feței, mai fine, cu tot aerul aspru și adeseori de o frumusețe sălbatecă cât mai ales prin faptul că purtau părul lung împletit în două coade pe când bărbații îl aveau tăiat scurt.

Ici și colo se jucau câțiva băieți zdrențăroși, aproape goi; căci copiii rebelilor până la cincisprezece ani nu contau și deci nu li se dădeau haine. Până la vârsta aceea erau hrăniți, bătuți, puși să muncească sau lăsați să trândăvească după împrejurări, dar îmbrăcați, niciodată. Trebuia să-și găsească singuri cu ce să se acopere, dacă le era frig, luând de unde găseau haine vechi aruncate sau mantale zdrențuite.

Soarele arzător se înălța pe un cer de un albastru închis. Deodată, se auzi un fluerat prelung, foarte puternic și bizar modulat. Părea că vine din extremitatea cealaltă a satului.

Toți intrară repede în case, închizând deschizăturile cu blocuri de piatră ce se învârteau pe o axă de lemn și se adaptau atât de bine încât ar fi fost imposibil de deosebit de restul zidului.

Șeful și locotenentul său aruncară țigările în prăpastie.

se sculară grăbiți și se duseră de se postară într'un colț al pieței, îndărătul unui zid dărâmat.

La picioarele lor, Eusebiu Papp dete la o parte o lespede care închidea o gaură, care rămânând descoperită dete la iveală o scară, ce se afunda în subterană. Și amândoi își lipiră obrazul de zid, printre crăpăturile căruia puteau vedea fără a fi văzuți.

— Eusebiu — zise Pablo cu jumătate glas, nu așteptam pe nimeni azi, nu-i așa ?

— Poate e vreun păstor rătăcit.

— Sau vreo victimă de a orașelor civilizate, care vine să ceară să fie înrolată printre rebeli.

— Sau vreun indian apaș care vrea să ne vestească de venirea poliției.

— Nu, poliția nu vine decât peste trei sau patru luni. E mai curând vreun alb...

— De ar fi cel puțin vreun călător, sau vreun vânător... însfârșit, unul care să-și plătească răscumpărarea.

— Ei ! vânătorii și călătorii sunt articole rare ! Nu vin prin munții apașilor.

— N'are aface ! Se poate întâmpla câteodată.

Și ca să-și mai treacă timpul cei doi banditi făceau tot felul depresupuneri sugerate de flueratul sentinelei, care semnala ivirea unui necunoscut, — a unuia singur, pe poteca ce șerpuia din fundul văii până la satul cățărat pe munte.

Putea să treacă o jumătate de oră de la acel semnal până la sosirea necunoscutului în piață ; sentinela da alarma, când individul anunțat se găsea la o răspântie de unde pleca poteca ce ducea la refugiul rebelilor și care era la o distanță de o oră și mai bine

Dar, spre a evita orice surpriză, și spre a avea timpul de a închide bine ușile și de a deschide capacele subteranelor ; spre a se putea înarma, cum cerea regulamentul și spre a se aduna în imensa grotă, ce se deschidea în spre drumul principal, permițându-le să taie retragerea celor cari veneau pe el ; spre a putea face toate astea, rebelii trebuiau să se supuie imediat acelui semnal de alarmă. Numai șeful rămânea pe piață, îndărătul zidului găurit prin care putea vedea de nouii sosiți, îi putea număra, socoti după înfățișare, cărei clase sociale aparțineau, ce valorau sau ce primejdie reprezentau și lua măsurile cerute de împrejurări. Dar înainte ca jumătatea de oră să fi trecut, cei doi briganzi își întrerupseră seria presupunerilor, căci un om apărea în punctul în care poteca se transforma în drum, trecând printre vreo treizeci de case nelocuite și ruinate (căci locuințele rebelilor se găseau în jurul pieții sau îndărătul acelor ruine haotice.

Omul trecu repede pe lângă ruine ținând în mână frâul

lung al unui cal care-l urma la o distanță de șase sau șapte pași.

La mijlocul pieții se opri brusc : și calul făcu la fel.

Era un om de statură înaltă, cu un sombrero eșit de soare și ale cărui margini îi umbreau chipul. Mantaua cu ciucuri pe care o purta pe umeri cu toată căldura, nu lăsa să i se vadă decât partea de jos a cismelor cu pinteni ruginiți.

— Cine dracu să fie ? șopti Pablo lui Eusebiu.

— Pe cinstea mea, asta mă întreb și eu.

Dar în clipa aceea necunoscutul asvârli mantaua împreună cu hățurile pe spatele calului și zise cu voce răgușită:

— Adorat fie soarele.

Un Inca ! exclamă Pablo Zapil cu bucurie și mirare. Eusebiu du-te repede și spune că noul venit e un frate, un trimis al Incașilor, al acelui nobil Zucco, pe care ieri chiar îl învinuiam de a ne fi uitat. Du-te si spune-le să se adune toți, spre a-i da onorurile.

— *Bueno !*

Și Eusebiu dispăru în sala subterană, pe când șeful eșind din ascunzătoare înaintă respectuos spre omul nemișcat și se apropiă de el cu mâna întinsă, zicându-i:

— Fii bine venit în țara apașilor, sol al Incașilor !

Apoi, ridicându-și cu o mână marginile pălăriei spre a-și răta tot chipul roșcat, uriașul continuă :

— Sunt Pablo Zapil, șeful rebelilor. Și tu, Inca, cum te numești ?

Celălalt cu un gest brusc și mândru ridică și el marginele pălăriei și descoperi o față măslinie cu ovalul fin, ochii mari și negri, nasul încovoiat și buzele arcuite și răspunse :

— Sun Raï, fratele tutulor incașilor, trimis la tine de regele nostru pe care tu îl cunoști sub numele mexican de Zucco.

— Inc'odată fii binevenit ! Vrei să mergi în sala noastră de consiliu, sau să vorbești aci, în piață, rebelilor adunați ?

— Sunt grăbit, Trebuie să plec imediat.

Iți voi vorbi numai ție, aci în piață și nu mă voi așeza nici chiar pe o piatră.

— Bine !

In momentul acela toate ușile caselor se deschiseră aproape deodată dar nu se văzu nici un rebel. Părea că pietreie descoperiseră gurile unor morminte întunecoase.

— Vorbește, Rai ! ordonă șeful.

— N'am decât puține vorbe să-ți spun. Regele nostru îți trimite acest mesagiu și te roagă să-i răspunzi.

Rai, vorbind își desfăcu tunica și dintr'un buzunar de la piept scoase un plic mare pe care-l întinse lui Pablo Zapil.

Acesta rupse plicul și scoase o hârtie pe care o desfăcu

și ceti : Și pe când citea, chipul său aspru se lumina și ochii săi negri scânteiau.

Când sfârși strigă cu un accent triumfător .

— Insfârșit ! Insfârșit ! Ziua cea mare a sosit !

Apoi, imperios.

— Nu vei pleca de cât peste zece minute, Inca ! O pretind. Știi că am dreptul să poruncesc. Lasă-ți aci calul. Un copil îl va păzi.

Și fluieră prelung. Imediat apăru o ceată de copii zdrențăroși, eșind de prin diferite case.

— Băeți, aveți grijă de cal ! Urmează-mă, Rai !

Incașul se supuse.

Intrară în casa cea mai apropiată și Pablo Zapil zise repede celor patru sau cinci rebeli, cari erau înăuntru :

— In sala marelui consiliu, toți ! Spuneți-le la toți !

Rebelii eșiră în fugă.

In fundul camerii se deschidea în podea o trapă. Pablo scoborî scara subterană urmat de Rai. O luară repede pe un lung coridor, care se încrucișă cu altele și pe care-l luminau în mod sinistru câteva lumânări puse în niște inele înfipte în ziduri.

In drum, ajunseră din urmă, sau se întâlniră cu câțiva rebeli cari se dau respectuoși la o parte, lăsându-i să treaca înainte.

Ajunseră într'o imensă sală boltită de formă ovală și slab luminată de vreo cincizeci de lumânări fixate în jur la înălțimea unui om.

Când ajunseră la extremitatea sălii, unde se găsea o estradă pe care Pablo se urcă urmat de Raï, o mulțime de rebeli înaintară venind din cinci galerii diferite.

Și în curând sala fu plină de o mulțime tăcută ; iar galeriile acelea largi erau bizar luminate de flacăra slabă a lumânărilor.

In mijlocul sălii era aproape întuneric; dar capetele, pălăriile și spinările erau iluminate în spre perete. Aspectul era fantastic.

Trei oameni cari aveau la pălărie o cataramă roșie și altul o cataramă de argint se urcară pe estradă, așezându-se îndărătul lui Pablo și al lui Raï ; erau cei trei judecători și cei trei locotenenți.

Timp de câteva minute șeful nu scoase nici o vorbă. Privea cu atenție intrările celor cinci galerii luminate fiecare de câte două lumânări. Și când văzu că nu mai venea nimeni, zise scurt :

— Spuneți numerele !

Atunci la intrarea celor cinci galerii, cinci voci rostiră, una după alta :

— Optsprezece !
— Șaisprezece !
— Treizeci și trei !
— Douăzeci !

Și un judecător completă imediat :

— Total : o sută patruzeci și nouă.

— Și eu o sută cincizeci! adăugă Pablo Zapil. Suntem completi. O sută cinci zeci e numărul rebelilor de orice sex și orice vârstă, capabili de a purta armele și de a lupta, aceia cari se numeau : războinicii. Restul locuitorilor, femei slabe, bătrâni și copii nu contau și nu erau admiși niciodată în sala Marelui Consiliu.

După o scurtă tăcere, Pablo Zapil reluă cu voce tare, autoritar și scurt :

— Fraților, regele Incașilor ne-a trimis un sol, pe Incașul Rai pe care trebue să-l onorați.

— Hugh ! Exclamă adunarea într'un glas.

Incașul sta impasibil, ca și când acel spectacol, la care asista pentru prima oară i-ar fi fost familiar.

Și Pablo Zapil continuă :

— Acest sol cere un răspuns. După legea rebelilor aș fi putut să i-l dau fără să vă consult. Dar știrea pe care mi-o aduce Rai, e atât de gravă, încât vreau să v'o comunic și să supun răspunsul meu aprobării voastre, frați din țara Apașilor.

Un murmur de aprobare primi aceste îndemânatice cuvinte.

Și Incașul surâse imperceptibil: înțelegea că Zapil deși șef autoritar și absolut știa să-și păstreze popularitatea.

— Iată scrisoarea, de la Incașul, pe care-l vom numi de-ocamdată Zucco, zise capul. Și desfăcu hârtia pe care o ținea în mână.

Locotenentul Eusebiu Papp luă o lumânare din cele înfipte în inelele de pe zid și o apropiă de șef. Acesta citi cu voce gravă :

Zucco lui Pablo Zapil

Frate,

Retrași, asemenea neînvinșilor grizzlis *în munții sălbateci ai apașilor, tu și ai tăi nu cunoașteți desigur evenimentele petrecute în lumea tiranilor și a mânuitorilor de aur.*

Iată-le, în ordinea în care s'au petrecut :

Blestematul milionar Carnegie a înființat un premiu de cinci milioane de franci și mai bine spre a recompensa pe acei oameni, cari vor trece primii, în zbor, Oceanul Atlantic din Europa la New-York.

Acum vreo lună, trei băețandri italieni, dintre aceia cari se numesc cercetași, au plecat din Roma cu aeroplanul spre a câștiga premiul Carnegie.

Reaua funcționare a busolei lor, vântul, ceața și furtuna i-au făcut să devieze din calea lor și au aterizat în plină Africa, unde au trecut prin mari primejdii.

Dar, plecați a doua oară de la Lisabona, trecură din nou Atlanticul și fură primiți în mod triumfal la New-York.

Prin mijloace pe care ți le voi descrie mai târziu, doi dintre frații mei și cu mine am pus stăpânire pe trei milioane optsuteoptzeci și șase de mii și două sute de franci.

Un murmur de uimire, de admirație și de bucurie întrerupse lectura, și freamătul vocilor făcu să tremure lumina lumânărilor, ale căror flacări jucau fantastic pe umerii rebelilor.

Dar Pablo Zapil, cu un gest le impuse tăcere și continuă să citească :

Noi suntem pe drum spre templul secret al vechilor Incași, unde acest aur va fi depus, întregind astfel tezaurul Independenței.

Voi proclama războiul sfânt în tot Peru-ul îndată ce toți frații mei de pe tot întinsul teritoriului nostru vor fi gata ; și aceasta va fi în curând.

Deci, frate, adună-ți oamenii, amazoanele și tinerii războinici părăsește munți apașilor și vino cu ei la întâlnirea de la Locul Sfânt, ca să triumfați, sau să muriți cu noi, după cum ați jurat în fața mea acum șase luni, tu, locotenenții și judecătorii tăi.

Rebelii din țara apașilor să-și ție jurământul, și regele Incașilor, când se va urca pe tronul strămoșilor săi, va ști să-și ție toate promisiunile.

In numele Soarelui, salut.

„ZUCCO"

— Hugh ! Hugh ! Hugh ! strigară într'un singur glas toți rebelii, pe când toate pălăriile se agitau în aer, făcând să se stingă câteva lumânări ceeace dete un aspect și mai fantastic acelei strani adunări.

— Ce trebuie să răspund ? întrebă șeful.

Și toate glasurile izbucniră cu furie :

— Vom merge ! Toți ! Da ! Toți ! Vom merge ! Trăiască Incașii ! Trăiască Zucco !

Tumultul dură câteva secunde.

Pablo îl lăsă să se potolească.

Se așezase pe un bloc de piatră pătrat care era în mijlocul estradei.

Unul dintre judecători scoase dintr'o firidă scobită în stâncă o cutie lungă și turtită.

Pablo o puse pe genuchi și o deschise. Era un fel de birou portativ, prevăzut cu hârtii, plicuri, tocuri și mai multe sticlute cu cerneală

Șeful destupă o sticluță și scrise repede câteva rânduri pe o foaie de hârtie. Apoi semnă cu o vădită bucurie. Și ținând în mână hârtia și plicul, lăsă pe judecător să-i ia cutia de pe genuchi.

Se scuală, zgomotul încetă și se făcu iarăsi tăcere adâncă.

— Fraților, strigă el cu glas puternic.

Iată răspunsul rebelilor :

Și ceti

Pablo Zapil lui Zucco

Frate și rege !

Scrisoarea ta a fost citită în Marele Consiliu.

Peste două zile, rebelii din țara apașilor, în număr de o sută cincizeci vor porni spre a se uni cu voi și vor fi fericiți să moară sau să învingă cu tine.

Ei își țin jurământul; au încredere în promisiunile tale.

In numele libertății, salut !

„Pablo Zapil"

— Hugh ! Hugh ! Hugh ! repetă într'un glas adunarea. Și pălăriile se agitară din nou. Dar, șeful ridică brațul deasupra capului. Și deodată cei o sută patruzeci și nouă de rebeli dispărură în cele cinci galerii.

In mai puțin de trei minute imensa sală fu golită ; Pablo Zapil și Rai rămaseră singuri.

— Inca, ești mulțumit ?

— Sunt ! răspunse Incasul tot impasibil.. și regele va fi.

— Iată scrisoarea. Pleci ?

— Imediat !

Și Incasul strecură plicul în buzunarul dinăuntru al tunicei pe care o încheiă la loc cu îngrijire.

— Bine ! Nu te temi de nicio primejdie? Nu vrei să te însoțească vreun om de al meu până la cea mai apropiată stație de cale ferată.

Rai nu răspunse îndată.

I se păru lui Pablo Zapil că mesagerul ezită. Dar, cunoștea orgoliul rassei inca. Ghicea că Rai se temea în adevăr de un pericol. Și zise, insistând :

— Munții ăștia nu sunt siguri, Inca !

Și în gura principalului bandit ai acelor munți, acele cuvinte aveau o savoare cu adevărat comică; părea o glumă. Vorbind astfel, Palbo Zapil făcea aluzie la indienii apași, și mai ales la unii banditi izolați cari preferau singurătatea liberă cu riscurile sale în locul disciplinei și siguranței satului apașilor.

Dar, Incasul ridică din umeri. încruntă sprâncenile și zise hotărît :

— Nu, Palbo Zapil, nu mă tem de nici un pericol. Plec singur !

— Bine. Nu vrei să mănânci ceva ?

— Mulțumesc, dar am mâncat și am băut la răsăritul soarelui. Și am la mine tot ce-mi trebue. La revedere Palbo Zapil.

— La revedere în curând, Rai !

— La Lacul Sacru !

— Da, la lacul Inca !

După cinci minute, solul lui Zucco se urca pe cal și eși la pas din satul apașilor. Mii de aclamări îi salutară, dar nimeni nu-i însoți dincolo de punctul în care drumul neted se schimba brusc într'o potecă strâmtă ce mergea în zig-zag până la poalele mutelui.

CAPITOLUL III

Cercetașii la pândă.

Dar, chiar în clipa în care Rai eșea din satul apașilor, un om întins jos pe marginea drumului și potrivind lentilele unui binoclu pe care îl ținea în mână zicea în italienește cu un accent american :

— Iată-l. Coborâșul e prea repede ca să poată merge în trap. Va face deci tot atâta timp cât și la urcuș. Avem de așteptat cel puțin trei sferturi de oră.

Omul acela, care părea foarte tânăr, purta un costum de vânătoare, o șapcă de automobilist pe cozorocul căreia stau niște ochelari galbeni și cisme de piele galbenă care-i ajungeau până la jumătatea piciorului.

— E el, ești sigur, John Rock ? întrebă o voce cu accent roman.

John Rock se întoarse puțin și spuse :

— Absolut sigur.

— Atunci, putem ajunge până la pădurica în care Marius și Jan Bart ne așteaptă cu automobilul.

— Haidem !

John Rock se lăsă să alunece în șanțul din marginea drumului și urmă pe un băiat îmbrăcat în uniformă de cercetaș italian. Acesta fugea deja prin fundul șanțului, cu corpul îndoit ca să nu-i treacă umerii de marginea drumului.

După cinci minute ajunseră amândoi la o pădurice care mărginea drumul. Trecură repede printre arbori și de partea cealaltă se opriră în fața unui automobil, care staționa acolo.

Era un automobil de cel puțin 100 cai putere, cu patru locuri comode. Pe cele două scaune dinapoi ședeau doi băeți în uniforme de cercetași italieni. Erau Marius Colombo și Jan-Maria-Callega, zis Jan Bart. Iar acei cari soseau erau,

John Rock și Raimond Balsan. Cei trei cercetași cari trecuseră, în zbor, Atlanticul și cărora încasul Zucco le furase milionul de dolari de la premiul lui Carnegie.

Cât pentru John Rock, era un detectiv american, în vârstă de treizeci de ani, pus la dispoziția lor de Smithson, șeful poliției din New-York.

— Ei bine, mii de pipe, zise Marius, se întoarce, sau nu, individul ?

— Da ! răspunse Raimond.

— Atunci de data asta, îl prindem ? întrebă Jan Bart.

— Da, afirmă John Rock. Puteți lăsa aci automobilul. Nimeni nu va veni să-l ia.

— Haidem !

Și fără a mai sta să deschidă portiera, Marius sări peste ea cu agilitatea unui clown.

Jan Bart, mai calm, deschise, coborî încet, închise ușa la loc și urmă pe ceilalți, cari și intraseră în pădurice. Ajunseră în marginea șanțului.

— Unde ne așezăm ? întrebă Raimond Balsan, cel mai mare dintre cercetași și șeful expediției.

John Rock privi în dreapta, în stânga, apoi iar în dreapta și arătând în partea aceea un tufiș ale cărui rădăcini erau prinse de peretele șanțului, zise :

— Colo, îndărătul acelui tufiș! Vom vedea fără să fim văzuți și nu vom avea de făcut de cât un pas ca să eșim la drum și să aruncăm latul.

Vorbind mergeau și când ajunseră la tufiș se așeză turcește îndărătul lui. Cei trei băeți îl imitară. Formară un pătrat.

— Cât timp o să ne mai uităm unul în ochii altuia? întrebă Marius ca în totdeauna nerăbdător.

— O jumătate de oră, răspunse John Rock.

— Bine ! zise Jan Bart. Atunci, Raimond are timpul să ne explice.

— Să explic ceva ? întrebă Raimond.

— Da ! zise Marius, să ne explici cum se face că ne găsim aci și nu în alt loc, cinci zile după ce am plecat din Washington.

— Da, Raimond, confirmă, John Rock zâmbind prietenește. Ne datorezi această explicație, căci de cinci zile ne supunem orbește fără să înțelegem ceva. Va fi răsplata noastră dacă ești mulțumit de noi.

Aceste cuvinte adresate de un bărbat de treizeci de ani unui băiat care avea pe jumătate, erau comice și făcură pe cei trei cercetași să râdă.

— Intr'adevăr, soldați, sunt mulțumit de voi...

— Cum spunea Garibaldi celor o mie ai marei expediții. Dar. Raimond deveni deodată grav și spuse :

— Iată. Să recapitulăm. După descoperirea furtului și identificarea hoților, domnul Smithson, șeful poliției new-yorkeze s'a pus pe urmele unuia numit Tokman iar noi am luat-o pe urmele celorlalți, cunoscuți sub numele de Zucco, Wallis și Wup. Bun ! Urma ne-a condus de la New-York la Washington. Acolo am descoperit că Zucco, Wallis și Wup se îmbarcaseră pe un vapor, proprietatea lor, numit *Inca*.

— Exact ! întrerupse Marius. Și pe când noi ne zbăteam nedumeriți în fața apei, tu ne-ai spus că trebuie să plecăm în Peru, la Callao, portul său principal. De ce în Peru ? Iată întrebarea.

— Ei bine, continuă Raimond e foarte simplu. Ascultați: Zucco, Wallis, Wup și Tokman, noi i-am văzut mai multe ore, mulțumită faptului că erau membri dirijenți ai comitetului fondat pentru primirea noastră triumfală la New-York. Ei bine, n'ați observat nimic la ei ?

— Am observat, răspunse Marius, că Tokman părea să fie german.

— Și eu, afirmă Jan Bart.

— Și eu am observat. Dar, am mai observat că Zucco, Wallis și Wup semănau foarte mult între ei. Am mai notat apoi, că servitorii lor, Bohn, Mutu și Rai semănau în mod straniu cu stăpânii lor. Și mi-am amintit privind acei ochi, acele nasuri și acele ovaluri identice de caracteristicele unei rasse indiene, care, în alte timpuri, a stăpânit Peru-ul; rassa Inca !

— Uite ! uite ! rosti John Rock, foarte interesat, pe când Jan Bart și Marius ascultau cu gurile căscate.

— Da, am citit de zeci de ori istoria cuceririi Peru-ului făcută de Pizarro. Acolo e o descriere amănunțită a Incașilor. O știu pe dinafară.

Și acum gândiți-vă la asta :

In primul loc, dela începutul cercetărilor noastre, noi am știut că cei șase indivizi identificați de noi purtau bărbi și mustăți diferite de acelea pe care le cunoscuserăm noi, deci și unele și altele erau false și indivizii noștri, asemănându-se între ei mai mult chiar de cât văzusem eu, au toți tipul inca.

In al doilea rând, dacă Zucco, Wallis și Wup sunt nume obișnuite și desigur false, Bohu, Mutu și Raï, sunt nume de incași; n'au crezut de cuviință să schimbe numele servitorilor, cari în afacerea furtului n'au jucat de cât un rol secundar.

In al treilea rând, vaporul pe care au fugit se numea Inca și portul său de proveniență e Callao din Peru.

In al patrulea rând, ziarele pe care le-am cetit la Lisabona, în ajunul plecării noastre, semnalau o surdă agitație printre numeroasa populație indigenă din Peru, care se com-

pune din indiani mai mult sau mai puțin necivilizați și scoborâtori din vechii Incași...

Recapitulați toate astea : Nu credeți că ajung spre a presupune că Zucco, Wallis și Wup (cari, după cum ați văzut nu sunt niște oameni grosolani, bandiți și hoți de rând) sunt Incași și că acești Incași au furat peste trei milioane de franci ca să puie această sumă enormă în serviciul agitației. Incașilor din Peru și că hoții noștri se vor duce în această țară ? Răspundeți. Dar, nici unul nu răspunse.

Marius și Jan Bart erau înmărmuriți în fața științei, a ingeniozității și a spiritului de observație al lui Raimond. Cât pentru John Rock, admira mai presus de toate justețea raționamentului și forța logică a deducțiunilor.

Văzând că nici unul nu vorbea, Raimond reluă :

— Pe de altă parte, acest Raï, pe care am avut norocul să-l recunosc într'un han din San Vicenti, și care abia ne-a zărit, acest Raï pe care 'l așteptăm acum ca să-l prindem, și sper că-mi va servi spre a verifica exactitatea raționamentului meu. — acest Raï e servitorul lui Zucco...

— Și în momentul ăsta, întrerupse John Rock, coboară din satul apașilor, a cărui existență e tăgăduită de autorități, dar care e cunoscut în toată America drept refugiul banditilor și al rebelilor din republicele de la sud.

— Și, acest Raï, reluă cu căldură Raimond, se găsește pe drumul care duce deadreptul la Piedras Neras, cea mai apropiată stație de pe calea ferată, care merge spre Mexic și de unde e ușor să ajungi călare la Tehnantepec, pe malurile Pacificului.

— Unde se ia vaporul pentru Peru ! conchise Jan Bart.

— Extraordinar ! mii de pipe ! Extraordinar, Raimond ! exclamă Marius, entuziasmat.

— Ei bine ! și Raimond zâmbi satisfăcut, acum când știți tot, nu ne mai rămâne altceva de cât să așteptăm pe Raï.

— Și să nu-l lăsăm să ne scape.

— Mă însărcinez eu cu asta, bravi cercetași, murmură John Rock.

Și polițistul desfăcu latul pe care-l avea prins la brâu. Niciunul nu mai deschise gura.

Cei patru tineri bine ascunși în dărătul tufișului, puteau supraveghia drumul printre frunze.

Trecură două minute, în timpul cărora cei patru inși spionau pe bandit. Și deodată Marius șopti :

— Iacă-l !

— Atunci, luați seama ! murmură John Rock. Il las să treacă, asvârl latul, îl trag, voi săriți în mijlocul șoselei... și nu uzați de arme. Trebuie să-l prindem viu !

— Da ! Da ! Am înțeles.

Și toți așteptară cu inimile bătând. Raimond era cel mai

emoționat dintre toți, căci prinderea acelui Raï trebuia sa confirme presupunerile sale sau să le răstoarne. Și orgoliul firesc al tânărului Balsan ar fi fost adânc umilit, dacă ceea ce ar fi aflat n'ar fi corespuns cu așteptările sale.

Colo, pe drum, calul venea în trap și călărețul lăsa să-i fluture într'o parte și 'ntr'alta a șelei faldurile și ciucurii mantalei sale mexicane.

Indărătul tufișului John Rock se sculase în picioare și ținea în mâini un lung laț de frânghie solidă.

Călărețul ajunse în dreptul tufișului și trecu repede de el.

Atunci, Jonh Rock făcu repede doi pași și, în picioare, pe marginea șanțului, asvârli cu putere lațul pe când călărețul, nebănuind nimic, se depărta, întorcându-i spatele.

Frânghia la capătul căreia era o greutate de plumb se desfăcu în aer asemenea unui șarpe fantastic, lovi șuerând, pe călăreț, se învârti, se înfășură în jurul corpului și se întinse brusc.

Și pe când calul continua să meargă, cavalerul fu scos din scări și asvârlit la pământ în mijlocul unui nor de praf. Se zbătea ca un nebun, dar fără să scoată un strigăt măcar.

Dar, cei trei cercetași, sărind șanțul se repeziră la el, îl mobilizară picioarele, strânseră și mai mult lațul înfășurat în jurul corpului și Jan Bart, care știa englezește, îi zise în această limbă :

— Degeaba te zvârcolești, Raï, ești prins !

— Marius, zise Raimond, du-te de prinde calul și adu-l la automobil.

Marius fugi după animal care, nemai simțind în spinare călărețul se oprise să pască, liniștit, iarba de pe marginea șanțului. Marius îl prinse de hățuri și cu sprinteneala unui clown sări în sea și făcându-l să sară peste șanț îl îndreptă spre locul, unde era automobilul.

In timpul acela, John Rock, luă pe prizonier de picioare, pe când Jan Bart și Raimond îl apucară de umeri și trecură cu el peste șanț nu fără oarecare greutate. Dar, însfârșit, străbătând păduricea, ajunseră la automobilul care-i aștepta.

Marius se scoborâse de pe cal și-l lecase de un arbore și privi râzând pe camarazii săi și pe polițist, cari puseră pe prizonier jos, rezimându-l de una din rotile automobilului.

CAPITOLUL IV

O sută cincizeci eguli cu șase

Nepăsător, chipul său bronzat ne exprimând absolut nimic în afară de un fel de indiferență dispreţuitoare, Raï privea pe cei patru adversari. Și îi privea în așa mod încât nimeni n'ar fi putut ghici dacă recunoscuse sau nu pe cercetași.

Aceştia, încă obosiţi de sforţările ce făcuseră, îl priveau la rândul lor, fără să scoată o vorbă.

Deodată, Raimond zise :

— Nu mai am nici o îndoială. Ochii, nasul, pielea asta, tăietura obrazului, fizionomia asta e Raï servitorul lui Zucco.

In general, perurienii vorbesc o spaniolă destul de corectă, după câte am auzit. Domnul Smithson ne-a spus că d-ta cunoşti majoritatea limbilor şi a idiomurilor sud-americane, prietene John Rock. Vrei să procedezi la interogatorul prizonierului ?

— Aşteptam să-mi ordoni, Raimond ! zise detectivul. Şi postându-se în faţa prizonierului, reluă în acea spaniolească adoptată în Peru şi care e un fel de spaniolă indianizată.

— Raï, tu vii din ţara apaşilor. De ce ai părăsit vaporul *Inca* pe care te-ai îmbarcat cu Zucco şi cu ceilalţi incaşi?

Prizonierul nu răspunse.

Ochii săi negri şi strălucitori rămaseră fără expresie, ca şi când el n'ar fi înţeles o vorbă din cele ce i se adresaseră. Liniştit John Rock, reluă :

— Nu răspunzi ? Raï. Şi totuşi ai înţeles sunt sigur.

Făcu o pauză; apoi, pe acelaş ton calm, continuă :

— Nu ştii desigur că suntem decişi să facem totul spre a lua înapoi cele trei părţi din milionul de dolari, furate de Zucco, Wallis şi Wup. Ştim că aţi schimbat biletele de bancă în aur şi argint, pe la vreo cincizeci de bănci. Ştim aceasta şi alte lucruri pe deasupra şi vrem să mai aflăm şi altele. Vrem să ştim totul. Vom merge chiar până la supliciul focului, Raï ca să te facem să vorbeşti.

John Rock rostea o ameninţare riscată. El ştia bine că cercetaşii n'ar fi admis nici cea mai mică schingiuire a prizonierului. Dar Incasul nu putea cunoaşte sentimentele generoase ale învingătorilor săi şi acea ameninţare grozavă trebuia să i se pară sinceră...

Dar, perspectiva de a i se prăji picioarele nu părea să-l mişte câtuşi de puţin. Rămase impasibil şi nu răspunse.

John Rock, întorcându-se spre cercetaşi zise în italieneşte :

— Nu va vorbi. Să încercăm să-l speriem.

— In ce mod ? întrebă Raimond.

— L'am ameninţat cu supliciul focului.

— Care constă ? întrebă Jan Bart.

— In a-i încălzi încetul cu încetul tălpile picioarelor cu cărbuni aprinşi. Fiţi liniştiţi ! N'am intenţia să trec de la ameninţare la executare. Dar să ne prefacem că pregătim focul şi că vrem să începem. Poate că se va hotărî să deschidă gura.

— Să încercăm ! strigă Marius

Cei trei cercetași adunară câteva crăci și John Rock aprinse focul cu bricheta lui.

In fața prizonierului mereu nepăsător, cei trei băeți își luaseră o mutră aspră și încruntată și detectivul alese o cracă mai groasă de cât celelalte și începu să-i învârtească vârful în foc. Apoi cu tăciunele aprins în mână, zise cu voce brutală celor trei băeți :

— Descălțați-l.

Jon Bart și Marius scoaseră repede cismele Incașului. Picioarele rămaseră goale și de o curățenie cam îndoelnică...

John Rock apropiă de talpa picioarelor tăciunele aprins. Dar obrazul lui Rai nu se mișcă și ochii negrii își păstrară fixitatea.

Redând din umeri, John Rock asvârli tăciunele în foc, se sculă în picioare și zise tovarășilor săi :

— Nu e nimic de făcut ! Putem să-i ardem picioarele până la glesne nu va vorbi. Rassa aceasta misterioasă a Iancașilor e o rassă de oameni de fier. Ce facem ?

— Un singur lucru, răspunse Raimond. Să-l desbrăcăm până la piele și să-i scotocim hainele pe toate cusăturile. Prin buzunare sau în căptușală vom găsi desigur ceva, care să ne informeze.

Dar, ca să-l desbrăcăm, va trebui să-l deslegăm, observă Marius.

— Și e primejdios, reluă John Rock. Suntem, ce e drept jatru, dar tipul ăsta e agil ca un șarpe, mlădios și puternic !

— Să 'l ținem sub amenințarea browningului, propuse Jan-Bart.

— Ei așa ! ar fi în stare să se repeadă la noi și să se lase să fie ucis mai bine de cât să reapară dezonorat în fața lui Zucco.

— Atunci ? Mii de pipe ! zise Marius.

— Ascultați, reluă Raimond. Să-l desbrăcăm mai întâi de jos în sus, lăsându-i picioarele deslegate, apoi îi vom lega picioarele și 'l vom desbrăca în sus.

— Poate că nu va fi nevoie să-l desbrăcăm de tot, zise Jan Bart.

— Ba da ! Ba da ! Raimond are dreptate, declară polițistul. Trebuie să-l desbrăcăm și să pipăim toate hainele până la cămașa de flanelă.

— Atunci, la lucru, zise Marius. E un ceas de când stăm înfipți ca niște lumânări în fața mutului ăsta. Ce naiba ! Să ne mișcăm și să facem ceva. Mi se pare că mă tâmpesc privind obrazul ăsta de maimuță care pare, sculptat în lemn de acajul.

Râzând de supărarea lui Marius, procedară la desbrăcarea în două etape, propusă de Raimond. Și puțin după a-

ceea. Incasul fu desbrăcat până la piele și legat iarăși din cap până în picioare.

Din fericire, chiar la umbra arborilor, temperatura era foarte caldă și nepăsătorul Rai, n'avea de ce fi incomodat, ba chiar dimpotrivă...

Cei patru tineri se așezară jos la doi pași de prizonier. Și începură să-i scotocească în mod metodic hainele.

John Rock, care în calitate de polițist se pricepea la așa ceva, se însărcină cu cercetarea, pe când cei trei băeți îl urmăreau cu privirile, luând seama să nu uite ceva.

In primul rând fură examinate cismele, străpunse cu pumnalul, inspectate pe toate cusuturile, și John Rock vru să se convingă până și de soliditatea cuielor, dar nu găsi nimic și cismele fură puse deoparte. Apoi, veni rândul pantalonilor, cari erau de piele. Scoseseră dintr'înșii fel de fel de obiecte. Pipăiră toate cusuturile. Nimic. Cămașa de flanelă groasă fu deasemeni cercetată. Dar tot nimic. Brâul era o lungă fâșie de lână roșie. O desfăcură, o întinseră, dar nimic nu căzu dintr'însa. Mantaua, întinsă, părea o cuvertură cu ciucuri, dar nici într'însa nu se găsi nimic. Tunica însă, recompensă imediat ostenelile lor : dintr'unul din buzunarele căptușelei, închis cu un nasture, John Rock scoase un plic mare, alb.

— Să continuăm, zise Raimond liniștit. Să ne înfrânăm nerăbdarea. Să terminăm mai întâi cu cercetarea. Si apoi, vom examina în liniște plicul acesta și ce-om mai găsi.

Puseră deoparte plicul și în clipa aceea toți avură acelaș gând și priviră pe prizonier. Dar întâlniră aceeași privire fără expresie și fixă.

— Să-l ia naiba de Incas, bombăni Marius. V'am spus eu că are o mutră de acaju cu doi cărbuni în loc de ochi.

— Să continuăm, zise Raimond liniștit. Și John Rock începu să pipăie vestea.

— Oho ! In spate, între căptușală și postav e ceva ! Așteptați !

Și pe când ceilalți îl priveau cu curiozitate, scoase din buzunar cuțitul de vânătoare și desfăcu repede căptușala în partea de jos a tunicei. Vârî mâna printre cele două stofe și trase afară un pergament grosolan făcut din piele de miel, îndoit în două. Il desdoi. Toți se plecară și văzură exact aceste semne, care se detașau în albastru pe fondul de un galben murdar :

A P Z C Q V E I 9867905 A B
R T Z — + — + S O 4 + ,; K C
M 238 T — — * 198 A B P

— Dracel bombăni Marius. E limpede și luminos ca gura unui negru în fundul unui tunel, în mijlocul nopții !

— Oho ! zise John Rock, e un criptogram. Il voi des-

cifra când vom avea timp. Mă pricep la așa ceva. Am mai descifrat și altele.

— In tot cazul, întrerupse Jan Bart descoperirea acestui misterios document nu pare să intereseze prea mult pe prizonier. E tot impasibil și pare de marmoră.

— Mai scotocește haina, John !... ordonă Raimond.

Dar, întoarsă și reîntoarsă, aproape desfăcută din toate cusuturile nu mai dete nimic la iveală.

— Acum pălăria ! zise Marius.

Căzuse pe drum în momentul în care Rai fusese asvârlit de pe cal. Dar Jan Bart, o ridicase. O examinară. Nimic !

— Trebue să cercetăm șeaua, teaca revolverului, tot, zise Raimond. Se ridicară în picioare. Dar, nici de data asta nu mai găsiră nimic.

— Ei bine ! acum e momentul să deschidem plicul, propuse Marius, nerăbdător.

Șeful cercetașilor se silea să fie calm. Dar, în realitate, o emoție grozavă făcea să-i fiarbă sângele în vine, să-i bată inima și să-i tremure plicul în mâini.

Va găsi oare confirmarea raționamentului său, justificarea speranțelor sale ? Sau, poate că scrisoarea, care desigur se afla în plic, îi va dovedi că urmase o cale absolut greșită?

John Rock, întinse lui Raimond cuțitul.

Raimond, sub ochii plini de curiozitate ai celorlalți trei tăie plicul și înapoie cuțitul; scoase o foaie îndoită, o desfăcu și scapă un strigăt de bucurie pe când chipul său tineresc se lumina.

— Citește, mai departe ! citește !

— E scris în spaniolește și vocea lui tremura răspunzând, — dar sunt fericit fiindcă văd numele lui Zucco. John, tradu-o.

John, luă scrisoarea și ceti cu glas tare, în italienește

PABLO ZAPIL LUI ZUCCO

Frate și rege,

Scrisoarea ta a fost citită în Marele Consiliu.

Peste două zile rebelii din țara apașilor în număr de o sută cincizeci vor porni la drum spre a veni la voi și va fi fericiți să moară sau să triumfeze cu tine.

In numele libertății, salut !

Pablo Zapil

Urmă o tăcere, toți se priviră cu mintea agitată de zeci de gânduri, provocate de scrisoarea aceea, în multe puncte destul de enigmatică.

Dar, John Rock rosti cuvintele, care lămureau situația.

— Raimond a avut dreptate. Aci nu e scris cuvântul *Inca* dar e numele Zucco și se confirmă părerea dumitale că acesta

vrea să întrebuințeze milioanele la susținerea revoluției de oarece rebelii promit să moară sau să învingă împreună cu el.

— Și acest Pablo Zapil, care trebuie să fie capul rebelilor numește pe Zucco „rege" întrerupse Marius.

— Rege al Incașilor fără îndoială ! declară Jan Bart.

— Concluzia e logică, reluă John Rock, dacă facem legătura între această scrisoare și deducțiile lui Raimond.

— Da, replică Raimond, dar această scrisoare, deși mă umple de bucurie, nu mă mulțumește pe deplin și înțeleg să nu vă satisfacă nici pe voi ! Și avem câteși patru motiv să cerem mai mult, căci nu spune în ce loc se vor întâlni rebelii cu Zucco.

— Cred și eu ! Ne-ar trebui scrisoarea lui Zucco, către Zapil.

— Da, aprobă polițistul. Scrisoarea lui Zucco trebue să conție amănunte, care pentru noi ar fi prețioase.

— E evident, declară Raimond.

— Atunci, mii de pipe ! Haidem s'o căutăm !

Propunerea lui Marius era în realitate destul de riscată, Raimond și Jan Bart nu se speriau, ce e drept. Peripețiile prin care trecuseră mai ales prin Africa, îi oșelise într'atâta încât nu mai avea noțiunea imposibilului.

Și cu cea mai mare simplicitate, Raimond aprobă.

— Da, trebue să ne ducem s'o căutăm !

— Evident ! adăogă Jan Bart cași când lucrul ar fi fost indiscutabil

John Rock era încremenit.

Avea treizeci de ani, și era unul din cei mai de seamă detectivi ai Statelor-Unite, văzuse lucruri extraordinare în zece ani de serviciu, dar era înmărmurit. Indrăsneala celor trei băeți îl uimea.

Rămase cu gura căscată, apoi zise cu vioiciune :

— Ei nu ! e o curată nebunie !

Tinerii îl priviră, căscând ochii

— Ei ași ! zise Marius.

— Ba da ! e o nebunie ! să mergem să cautam scrisoarea. E mult mai simplu să urmărim pe rebeli de vreme ce peste două zile se duc la întâlnire și....

— Nu ! întrerupse liniștit Raimond. Să-i urmărim orbește fără a ști unde se duc și fără a prevedea obstacolele, care ne pot opri pe neașteptate, nu ! Trebuie să știm și să le-o luăm înainte. Ei n'au un automobil de 100 cai putere ! Pe când noi îl avem ! Cunoscând locul și planurile lui Zucco, (și desigur că scrisoarea sa ni le va spune) vom merge în cunoștință de cauză, sosind cei d'intâi.

— Mii și mii de pipe, e limpede ca ziua !

— E evident, repetă Jan Bart. Dar John Rock replică :

— Dar, țara apașilor e un loc întărit, plin de curse, de

suterane și situat pe culmea unui munte, la care nu se poate ajunge de cât de pe un teren descoperit !

Dar scrisoarea lui Zucco e desigur în buzunarul lui Pablo Zapil și acest Pablo Zapil e înconjurat de o sută cinci zeci de banditi înarmați... pe când noi suntem patru, patru contra o sută cinci zeci !

Iată ce e clar ca ziua și evident !

Raimond clătina capul. Jan Bart se posomorîse. Dar Marius rădea și ochii săi negri scânteiau.

Puse mâna pe umărul polițistului și cu blândețe puțin cam batiocoritoare zise :

— Ai spus că acolo sus sunt o sută cincizeci ?

— Așa spune în scrisoare.

— Da, dar scrisoarea e scrisă în spaniolește.

— Și ce are face ?

— Și d-ta deși vorbești italienește ca să te înțelegi cu noi, te gândești în englezește, în engleză-americană.

— Bine înțeles ! răspunse John Rock, care, ca și ceilalți doi nu înțelegea unde voia s'ajungă Marius.

— Ei bine ! In spaniolește, în englezește și chiar în americană, o sută cincizeci fac într'adevăr o sută cincizeci, dar în italienește.... fac șase !

— Ooh ! și John Rock se dete cu un pas înapoi.

— Da, reluă Marius foarte liniștit și surâzător! In italienește fac șase ! Și vă voi demonstra imediat. O sută cinci zeci se scrie : 1, apoi 5, apoi zero... ei bine, adunați. Unu plus cinci egal șase: zero nu contează. Pe tabla neagră se scrie: 1+5+0 = 6....

Vorbind, Marius se plecase și în fața camarazilor amuzați și a detectivului înmărmurit scrise cu degetul pe pământ, repetând cu un ton de profesor la catedră.

— 1 + 5 + 0 = 6.

Se sculă și conchise.

— Ceea ce era de demonstrat. Apoi cu glas puternic declară :

— Deci, d-le John Rock, șase în contra patru, șase banditi în contra a trei cercetași italieni și un detectiv american, mărturisiți că proporția nu e primejdioasă pentru noi. Și acum sper că v'am convins că trebue să ne ducem să luăm scrisoarea lui Zucco de la Pablo Zapil... Și întinse amândouă mâinile lui John Rock, cu frumosul lui surâs de băiat de șaisprezece ani.

Polițistul îi privi pe câteși trei pe rând cași când s'ar fi trezit dintr'un vis. Apoi brusc, ochii lui reci de american se umeziră și cu vocea tremurând de emoție, de admirație în fața acelui eroism contagios, care emana din privirile cercetașilor, el strânse mâinile lui Marius.

— Da ! Sunt convins ! O sută cincizeci sunt egali cu șase, într'adevăr și șase nu fac cât patru.

CAPITOLUL V

Grava deliberare

După ce extraordinara tentativă fu admisă în principiu nu mai rămânea decât să fie pusă în execuție.

Prima dificultate se prezenta în jurul lui Rai.

Pe când Raimond punea în buzunarul dinăuntru al hainei scrisoarea și misteriosul pergament ceilalți trei îmbrăcară pe Inca, începând de jos, după cum făcuseră desbrăcându-l.

— Hm ! zise Raimond. Ce facem acuma cu mutul ăsta ?

— Cel mai drastic mijloc și cel mai sigur, zise John Rock, ar fi să-i trimitem un glonț în creer.

— Da ! Dar nu ne-a atacat, nu ne-a furat el. Nu merită moartea. Ucizându-l am săvârșit un asasinat pur și simplu.

— O știu. Și nu v'am spus să'l ucidem. Observam numai în ce încurcătură ne pune prin simplul fapt că e viu.

— In orice caz nu-i putem da drumul, declară Jan Bart.

— Cred și eu, ar încerca imediat să ne joace vre-o festă urîtă !

— Am putea să-l legăm solid de un arbore din pădure, zise Raimond. Dar,, ar fi două inconveniente: sau n'am putea veni să-l eliberăm, și în cazul ăsta ar muri de foame și de sete, ceeace ar echivala cu a-l ucide, sau vre-un trecător oarecare l'ar putea elibera, încurcându-ne astfel planurile.

John Rock își scărpină fruntea.

— Cazul e spinos, zise el.

— Acré ! urlă Marius. Am găsit !

— Ce lucru ?

— Să-l lăsăm legat, să-i astupăm gura ca să nu poată striga și să-l așezăm în automobil între scaunele din față și cele dinapoi. Il vom acoperi cu mantaua lui și Jan Bart și cu mine vom avea grijă să nu punem picioarele pe el. Astfel, îl vom avea sub ochi și nu va putea face nici un rău și îi vom da drumul când ni se va părea că o putem face fără primejdie pentru noi, sau pentru planurile noastre.

— Asta-mi convine ! afirmă Raimond.

— Și mie ! adăogă Jan Bart.

— Și mie încheiă John Rock, afară de ceeace privește eventuala eliberare. După mine, e mai bine să-l predăm autorităților mexicane, sau americane din primul oraș prin care vom trece, după expediția noastră în satul apașilor. Rai va fi arestat și trimes sub escortă la New-York ca fiind complice al hoților cecului Carnegie. Ar fi drept și apoi cu modul ăsta l-am împiedica de a se duce să vestească pe Zucco.

— E drept ! ziseră ceilalți.

— Atunci, îl culcăm ? întrebă Marius.

— Vezi bine !

— Haidem !

Rai fu ridicat și culcat în fundul automobilului și apoi legat bine la gură așa în cât să poată respira dar să nu poată striga și apoi fu acoperit cu propria lui manta.

Revolverul și pumnalul lui fură puse în cufărul automobilului. Și nu se mai ocupară de dânsul ci de calul lui care păștea liniștit iarba din jurul pomului de care era legat.

Și chestiunea fu tranșată de Raimond fără discuție.

Îi se scoase șeaua, care fu ascunsă într'un tufiș și fu legat cu o frânghie lungă de arborele de care pân'atunci fusese prins numai cu frâul. Hotărîse să-l lase acolo. O baltă formată din apă de ploaie strălucea în bătaia soarelui la câțiva metri distanță. Iarba era foarte abundentă. Animalul putea deci mânca și bea să se sature.

Pe de altă parte nimeni nu-l putea vedea de pe drum. Deci, timp de trei sau chiar patru zile, calul putea să mănânce, să bea, să doarmă după poftă, fără a se gândi la altceva.

Apoi, după toate probabilitățile, plictisindu-se, n'avea decât să-și rupă frânghia și să plece încotro i-ar fi plăcut.

— Foarte bine ! zise Raimond după ce se luară toate dispozițiile relative la cal. Acum, vorbește Marius. Ai vreun plan ca să mergem să luăm scrisoarea lui Zucco ?

— Raimond, observă, grav, Marius, cu toată demonstrația aritmetică mulțumită căreia am convins pe colaboratorul și prietenul nostru John Rock, e evident că nu vom găsi această scrisoare de cât expunându-ne la mari pericole. Poate chiar, că vom vedea moartea atât de aproape, în cât cu un gest ne-ar putea face să închidem ochii pentru totdeauna... Ei bine, spre a întâmpina aceste pericole necunoscute și această moarte amenințătoare trebuie să avem stomacul solid, nu e așa ?

Dar... Și lombardul ridică sentențios arătătorul mânei dreptate, în fața prietenilor, cari-l ascultau cu cea mai mare atenție.

— Dar... nu poți avea nici o dată stomacul solid când ești nemâncat. Pe de altă parte cronomentrul meu, regulat după meridianul Romei de către învățatul astronom Alfani, cronometrul meu arată orele douăsprezece fără cinci minute.

Vă propun deci, domnii mei, să mâncăm imediat.

Și după acest discurs caraghios, Marius le făcu o plecăciune adâncă, scoțându-și pălăria cu un gest larg în felul muschetarilor de pe vremuri.

Ceilalți trei izbucniră în râs, și Marius, punându-și iar pălăria pe cap, deschise cufărul din care scoase un coș de formă dreptunghiulară și turtit. Când îl deschise, se văzu în

el cutii de conserve, pâine, o enormă friptură de vițel în gelatină, sticle de vin înfundat.

Se așezară în jurul panerului și își împărțiră patru farfurii de aluminium, patru furculițe, patru cuțite și patru pahare puse unul într'altul.

Și timp de douăzeci de minute mâncară fără să vorbească despre expediție, fără a schimba o vorbă care să nu se fi referit la calitatea mâncării. Căci urmau o normă stabilită în mod tacit, o regulă de igienă fizică și intelectuală, ca în timpul meselor să nu discute nici o dată despre lucruri serioase.

După ce băură cafeaua, pe care o încălziră la o mașinuță de spirt puseră la loc în coș, proviziile rămase din abundență și tăcâmurile pe care le spălaseră în balta din apropiere și Marius încuiă totul în cufărul automobilului.

John Rock le oferi câte o țigară și-și umplu pentru el o mică pipă. Și după o tăcere de vreo zece minute, Raimond asvârli în iarba umedă restul țigării și, întorcându-se spre Marius îi zise :

— Vorbește. Noi te ascultăm.

Dar John Roc ridică brațul, surâzând.

— Scuzați ! dar cred că în această afacere trebuie să fiu primul care să vorbesc spre a vă dovedi cât sunt de convins de calculul aritmetic al lui Marius.

— Bravo ! Aprobă Marius, bătând din palme.

— Atât de convins în cât mi-a venit o idee care și-a făcut drumul încetul cu încetul pe când mâncam și, acum, mi-a sărit în ochi pe când fumam ! Iat-o !

John Rock bătu pipa ca să facă să cadă cenușa și o puse apoi în buzunar. Apoi spuse cu vocea lui seacă :

— Iată. E foarte simplă. Ca toți polițiștii americani și mexicani și eu cunosc existența țării apașilor. Dar, nici un om de la poliție n'a pus vreodată piciorul acolo; deci, nu știu cum poate fi acel ținut. Legenda spune că toate casele sunt construite deasupra unor subterane, care au mai multe ieșiri ascunse în coastele munților și în fundul prăpastiei care le înconjoară deoparte.

Deci, necunoscând locurile, nu ne putem risca să mergem împreună, nici chiar noaptea. Desigur că în acest cuib de briganzi există un serviciu continuu de pază și că am fi semnalați, înconjurați, prinși și poate chiar măcelăriți.

— Toate astea sunt foarte juste, întrerupse Raimond, dar atunci...

— Iată ideea mea : mă voi duce singur, ziua, în satul apașilor.

— Singur ? strigă Marius înmărmurit.

— In ce mod ? întrebă Raimond, îngrijat la gândul, că din dorința de a-și arăta tot curajul, John Rock să nu se dedea la cine știe ce act temerar

— Singur ! repetă Jan Bart, serios.

Dar John Rock zâmbi.

— Nu vă temeți, nu mă voi duce să mă arunc în gura lupului.

Nu voi fi detectivul John Rock ; voi fi un spaniol abia sosit din Mexic, un invitat, un oaspe dela *hacienda* Martinez, care se găsește la câțiva chilometri de-aci și unde ne-am oprit azi noapte.

Am vrut să vizitez acele ruine din vârful muntelui... Rebelii mă ascultă și vă jur că mă vor crede, căci vorbesc spaniola mult mai bine de cât italiana și făcă accent. Ei mă vor aresta și mă vor ține ca zălog și...

— Și unul din ei, întrerupse Marius, va fi trimis la *hacienda* Martinez unde administratorul, care în momentul de față locuește singur cu doi bătrâni servitori, va spune că nu e acolo nici invitat, nici vânător, nici oaspe...

— Nici de cum, răspunse John Rock. Administratorul va spune, că în adevăr *Senor* Ramon Vergas a sosit în ajun, crezând că va găsi pe frații Martinez ca să vâneze câteva zile împreună. Va spune apoi, că Senor Vergas a plecat des de dimineață fără a spune unde se duce și....

— Dar, cum va putea spune toate astea ? întrebă Raimond.

— Va spune, răspunse John Rock fiindcă-l vom învăța chiar noi răspunsurile pe care trebuie să le dea banditului.

— Ah ! înțeleg ! ghicesc ! strigă Marius.

Și când te vei găsi în satul apașilor, vei căuta să vezi cele din jur.

— Stați niței ! interveni Raimond.

Dar, banii pentru răscumpărare ?

— Administratorul va răspunde că trebuie să aștepte întoarcerea fraților Martinez, cari, după cum se știe n'au nimic de valoare la *hacienda* și-și țin toate bogățiile la palatul lor din Mexic, de unde trebuie să sosească dintr'un moment într'altul pentru o vânătoare de urși la care Senor Vergas e și el invitat.

— Bine ! In privința asta nu e nimic de zis, spuse Raimond. Dar, d-ta ce vei face în satul apașilor ?

— Mai întâi voi vedea lucrurile cum spune Marius. Și, inspirându-mă de la cele ce voi vedea, vă voi scrie, trimițându-vă informații, păreri și poate instrucții asupra modului de a proceda.

— Vei scri, dar în ce mod ?

— Unul din briganzi va duce scrisoarea mea administratorului.

— Oh ! Oh ! Ziseră cei trei cercetași, uimiți.

— Vezi bine ! Și John Rock începu să râdă. Am totdeauna la mine o sticluță cu cerneală simpatică, invizibilă la

lumina zilei. Voi găsi mijlocul de a rămâne singur cateva minute ca să pot scri pe o foaie din carnet ceeace cred oportun.

După ce voi fi terminat, voi cere, în mod ostentativ, un condei și cerneală și pe cealaltă pagină voi ruga pe Martinez să plătească răscumpărarea, obligându-mă să-i înapoiez banii peste o săptămână.

Voi declara lui Pablo Zapil, că fără această promisiune, frații Martinez, cari sunt sgârciți (după câte mi-a spus administratorul) nu vor plăti cu nici un preț. Și, se înțelege, brigandul, se va grăbi să ducă scrisoarea administratorului, care vă va da-o, de vreme ce veți fi pe aproape. Voi nu veți da atenția scrisului vizibil. Incălziți hârtia la o flacără oarecare Cerneala simpatică apare în mod lămurit. Citiți. Și procedați conform celor ce vă spun.

— Foarte bine ! zise Raimond, pân'aci e foarte ingenios și toate aceste manevre vor reuși desigur. Dar nu e mai puțin adevărat că d-ta vei fi în mâinile banditilor și că fiind despărțit de d-ta pierdem avantagiul pe care l-am fi avut lucrând toți în acelaș timp.

— Uitați însă, că peste două zile rebelii trebuie să părăsească țara apașilor spre a se duce la întâlnirea cu Zucco ! Dacă, după cum suntem în drept să presupunem, acest loc de întâlnire e în vreo regiune din Peru, rebelii nu se pot gândi să străbată tot Mexicul spre a se îmbarca la Tehuantepec, înarmați și conducând cu ei un prizonier. Mă vor lăsa să plec, oprindu-și pușca mea, aurul și argintul pe care-l voi avea la mine, ceasul, zicându-și că la urma urmelor, n'au făcut o afacere prea proastă.

— Desigur, e probabil, admise Raimond.

— Așa cred și eu, zise Jan Bart.

— Afară numai dacă nu te vor ucide, strigă Marius.

— Nu ! In privința asta reputația briganzilor din țara apașilor vorbește lămurit. Nu ucid niciodată un prizonier pacinic. Când ucid, ceeace se întâmplă adesea, o fac spre a se apăra, dacă sunt atacați, sau dacă sunt împiedicați de a face acele razzii pe care le obișnuesc ei. Dar, nici o dată n'au ucis cu sânge rece un prizonier ținut ca zălog, când acesta n'a fost răscumpărat. Il țin mai multă vreme, ba chiar pentru totdeauna, servindu-se de el ca de un servitor.

— Dar, de unde știi toate astea ? întrebă Raimond.

— Ziarele au publicat povestirile prizonierilor răscumpărați sau ținuți în sclavie și apoi lăsați liberi, când rebelii se duceau să ia parte, — cum fac de obicei, — la vreo revoluție sud- americană.

In ce mă privește, îmi vor da drumul peste două zile, de vreme ce peste două zile vor pleca... Dar în timpul acestor două zile, care sunt de fapt de două ori douăzeci și patru de

ore, sunt trei nopți, de vreme ce zilele se socotesc cu începere de mâine de dimineață.

Ei bine, sunt convins că vă voi spune în scrisoarea mea lucruri destul de folositoare ca să puteți veni într'una din aceste trei nopți, să luați scrisoarea lui Zucco... Și poate că voi putea s'o iau chiar eu singur.

John Rock tăcu. Ceeace spusese lăsa o parte destul de largă ipotezelor și cei trei cercetași se apucară să reflecteze. După câteva minute, Raimond spuse :

— Evident, John, că faptul că știi atât de perfect limba spaniolă și că ai câteva noțiuni despre obiceiurile apașilor, fac ca d-ta singur să fii în măsură de a-ți realiza ideea. Dacă nu va obține toate rezultatele pe care le dorim, va avea cel puțin unul, care pentru noi e capital.

— Care ? întrebă Marius.

— Acela de a permite lui Jhon Rock de a cunoaște figura lui Pablo Zapil, așa încât, dacă vom putea interveni în timp ce rebelii vor fi în satul lor, să putem cel puțin recunoaște pe acest Pablo Zapil și să-l prindem... Dacă, — după cum credem, — el, și numai el, ne poate da scrisoarea lui Zucco, nu vom avea de ce să ne sinchisim de cei o sută cinci zeci de banditi.

Spre a se duce în Mexic e probabil că rebelii se vor transforma în pacinici mexicani și se vor duce să ia trenul pentru Mexic la Piedras Neras, sau altă stație. Iar noi, dacă nu-l pierdem din vedere, vom pune în sfârșit mâna pe Pablo Zapil și îi vom lua scrisoarea. Dar, mai întâi de toate, trebuie să-l cunoaștem. Și iată de ce, chiar presupunând că vom fi nevoiți să lăsăm pe banditi să plece, va trebui să ne ducem acolo.

Mijlocul propus de John Rock se poate ușor adopta și pericolul e neînsemnat .Deci, eu îl adopt.

— Și mie îmi pare înțelepțesc, adaogă Jan Bart.

— Sunt de aceeași părere, exclamă Marius, dar cu o condiție.

— Care ? zise detectivul.

— Iată. Dacă, atunci când vei fi acolo sus, vei vedea probabilitatea pentru noi de a lua scrisoarea lui Pablo Zapil înainte ca ei să plece, ne vei chema, chiar dacă e vreo primejdie...

— Marius, are dreptate, aprobă cu vioiciune Raimond. Trebue să profităm de prima ocazie care ni s'ar prezenta, chiar dacă e primejdioasă. Căci nimic nu ne garantează că a doua ocazie, — dacă am conta numai pe ea, — va fi tot atât de prielnică.

— De acord ! conchise Jan Rock. Aveți cuvântul meu de onoare că nu vă voi scuti nici de osteneală nici de primejdii,

dacă voi vedea că numai așa veți putea veni să luați scrisoarea.

— Atunci suntem de acord și ne înapoiăm la *hacienda* întrebă Raimond.

— Când vreți.

— Imediat, atunci ! zise Marius.

Și după cinci minute, automobilul pornea pe șosea îndreptându-se spre *hacienda* Martinez, în care cei patru tineri petrecuseră noaptea precedentă, la un chilometru numai de un han, unde în momentul acela se repauza Rai, pe care-l urmăriseră dela San Vicente.

CAPITOLUL VI

O lovitură nebunească

Administratorul *haciendei* se numea José. In sezonul acela, în care munca agricolă era nulă el concediase pe muncitorii mexicani, și rămăsese singur cu doi servitori.

In noaptea precedentă găzduise pe acei automobiliști, cari de altminteri îl retribuiseră în mod princiar. Văzându-i înapoindu-se, îi primi cu bucurie. Când automobilul fu în curtea înconjurată de un zid înalt și crenelat, cei patru călători săriră jos.

— Vrei să câștigi o sută de dolari ? întrebă detectivul pe José.

Și John Rock îl puse în curent cu ceeace trebuia să răspundă în caz când unul din banditii din țara apașilor ar fi venit să ceară informații asupra unui oare care Ramon Vergas. José era inteligent. Nu făcu nici o întrebare indiscretă, dar repetă răspunsurile pe care trebuia să le dea și John Rock fu foarte mulțumit.

— Foarte bine, zise detectivul. Și acum, ai o pușcă de vânătoare, cartușe și un cal ?

— Am unul excelent ! urât, dar excelent.

— Bine, du-te de adu calul, pușca și cartușele și o pălărie, — un sombrero — și o manta cu ciucuri...

John Rock își goli complet buzunarele în mâinile prietenilor, dându-le armele și cartușiera, având grijă să nu păstreze la el nimic care ar fi putut să-i trădeze identitatea.

Cu barba scurtă, care-i crescuse în ultimele opt zile de când nu se răsese, avea într'adevăr aerul unui spaniol, cu toată culoarea verzuie a ochilor, în contrast cu pielea și părul brun.

Dar, când vorbea, însoțind cuvintele cu acele gesturi atât de familiare spaniolilor, iluzia era completă. Când fu gata, strânse mâinele celor trei tineri cu afecțiune, dar fără emoție aparentă.

Administratorul se întoarse cu un cal și cu celelalte o-

biecte cerute. Americanul aruncă în automobil șapca și își puse pălăria sombrero, apoi puse pușca în bandulieră, cartușele în buzunar și mantaua bine strânsă pe gâtul calului și sări ușor în șea.

— *Buenas tardes* (bună seara) strigă el. Și plecă părând puțin cam caraghios pe calul acela gălbui, care trecu în trap prin poarta cea mare.

Cu inima puțin cam strânsă, cei trei băeți îl văzură depărtându-se.

Și când dispăru după ce se întoarse pe jumătate ca să fluture în aer pălăria, se urcară din nou în automobil.

Conform convenției dintre ei se duceau să-l închidă într'un hambar, acum gol, în care se strângeau cereale între culeș și vânzare. Acest hangar se găsea afară din curtea propriu zisă. Făcea parte dintr'o aglomerație de magazii închise, de hambare deschise și de diverse alte construcții agricole, construite în plin câmp, la vreo cinci sute de metri de *haciendă*.

José nu însoți pe cercetași. Le încredință cheea și când automobilul plecă se grăbi să șteargă cu o mătură urmele lăsate de roțile de cauciuc pe pavajul curții și închise poarta.

Oficial, din momentul acela, José ignora existența automobilului și a celor patru automobiliști. Nu cunoștea de cât pe senor Ramon Vergas, prieten de școală al fraților Martinez, cu care studiase la Madrid. Senor Ramon Vergas, care sosind mai de vreme, se dusese singur la vânătoare cu calul și pușca.

Atât știa José și nu putea ști altceva.

Și pentru ca cei doi servitori, un bărbat și o femee, care lucrau împreună cu el să nu-l dea cumva de gol, se duse în bucătărie și le făcu lecția atât de bine în cât după zece minute nu se mai vorbea în *haciendă* decât de senor Ramon Vergas.

Intre timp cercetașii ajunseseră la hambar. Marius sări jos și deschise cele două canaturi ale ușii.

Mașina intră și Marius închise ușa la loc.

— Și acum, declară Raimond n'avem altceva de făcut de cât să așteptăm.

Erau orele două după amiazi și Raimond calcula : John Rock, mergând în trap, sau în galop va face cel puțin două ore pân'acolo sus. Chestia răscumpărării va fi repede regulată ; să zicem încă o oră. Ajungem la cinci. O oră și jumătate pentru un bandit ca s'ajungă până la hacienda : șase și jumătate.

Singura noastră distracție pentru azi, va fi să vedem pe bandit sosind și plecând. Apoi, vom mânca și ne vom culca. In cel mai bun caz banditul însărcinat cu scrisoarea faimosului Ve gas va sosi mâine. Dacă scrisoarea contine indicații

care să ne facă să intrăm în acțiune, nu-i vom putea urma de cât mâine noapte. Avem deci, cel puțin douăzeci și opt sau treizeci de ore ca să ne uităm în aer, închiși aci!

— Din fericire, nu se stă tocmai rău! observă Marius.

— Și apoi, la război ca la război, adăogă Jan Bart.

Interiorul hambarului forma un mare dreptunghiu. Nu era luminat de nici o fereastră. Dar printre trunchii de arbori din care era format trecea destulă lumină ca să se vadă. Cât pentru provizii, cercetașii nu se bizuiau pe José, care, din prudență n'avea să se apropie probabil de hambar de cât când ar fi avut scrisoarea. Dar, panerul era încă plin și în fundul hambarului, în partea opusă aceleia unde era fânul, era o pompă de apă. Nu le lipsea deci nimic.

Vorbind despre Incași, amuzându-se să privească din când în când obrazul impasibil al lui Rai întins în fundul automobilului și care dormea, sau se făcea că doarme. Raimond Marius și Jan Bart petrecură patru ore fără să se plictisească sau să-și piardă răbdarea.

Dar Marius care se uita mereu la ceas, zise deodată:

— Acré! Sunt orele șase. Banditul-comisionar nu poate întârzia. Să fim atenți. Ședeau câteși trei culcați în fân. Se sculară și se duseră să se uite printre crăpături. Vedeau foarte bine intrarea *haciendei*, curtea, la cinci sute de metri cu enorma poartă închisă cu drugi de fier, încrustată în zidul crenelat.

Curiozitatea lor n'avea însă să fie pusă la prea mare încercare. Lucrurile merseseră repede în satul apașilor și banditul trimis nu-și pierduse vremea pe drum; căci nu erau încă șase și un sfert și cei trei tineri auziră galopul unui cal și văzură calul și pe călărețul său ivindu-se după colțul zidului.

Animalul plin de spumă se opri în fața porții și omul vociferă:

— Hei! José.

Se vede că banditii cunoșteau bine personalul *haciendei*.

Acesta era un vlăjgar tânăr în costum mexican destul de pitoresc. Pălăria îi ascundea obrazul pe care tinerii nu-l vedeau de fapt, cu toate că era întors cu fața spre ei.

— Hei José, afurisitule! urlă el înc'o dată.

— Mii de pipe! șopti Marius, nu e tocmai răbdător individul!

Dar se vede că José știa că nu era bine să facă să aștepte pe rebelii din satul apașilor, căci poarta se deschise numai decât. Fără să se scoboare de pe cal, omul vorbi scurt și aspru. José îi răspunse cu un fel de umilință în atitudine.

Apoi, omul puse numeroase întrebări la care José răspundea imediat. Cei trei tineri nu înțelegeau nimic deși omul vorbea foarte tare. Vocea administratorului, slabă ca vocea

unui bătrân, nu putea ajunge până la ei. Insfârșit, banditul scoase din haină o hârtie pe care o asvârli administratorului, iar acesta o prinse din zbor.

Apoi, rosti câteva cuvinte cu ton violent făcu un gest amenințător, bătu calul cu genuchii, trase frâul și plecă, dispărând după colțul zidului. Se auzi ropotul unui galop, apoi nimic.

— Ar trebui să știm dacă John n'a scris nimic pe hârtia aceea.

— Mă duc eu ! răspunse Marius, totdeauna gata să se miște.

Deschise unul din canaturile ușei, ieși și o luă la fugă, spre *hacienda*.

Dar, uitase că José nu cunoștea de cât limba mexicană. Își aminti abia când fu în fața lui. Dar, Marius nu se speria de așa puțin lucru. Fără multă ceremonie, smulse hârtia din mâinile bătrânului. Văzu câteva rânduri scrise cu cerneală neagră.

Dar, nici nu încercă să le citească, căci știa că n'o să le înțeleagă. Scoase din buzunar o cutie de chibrituri aprinse unul și plimbă flacăra pe dosul hârtiei. Nu apăru nimic, nici chiar când hârtia începu să se înegrească puțin, gata să ardă.

— Bueno ! zise el căci asta era singura vorbă spaniolă pe care o știa.

Și fără a mai sta să întrebe pe José, care nu l-ar fi înțeles, puse chibriturile în buzunar și scrisoarea în mâinile lui José și se întoarse în fugă la hambar. După ce închise ușa, zise :

— Nimic. La dracu ! mi-e foame.

Prânziră cu destulă poftă.

Apoi, începură să vorbească încet în întunerecul, care începea să se lase în jur.

Raimond strigă deodată.

— Oh. Dar Rai ?

— Ce lucru ? întrebă Jan Bart.

— Nu i-am dat să mănânce nici acum, nici la amiază.

— Tii ! e adevărat ! Bietul băiat !

Urcă-te în automobil Jan Bart, aprinde lampa și eu îți voi da alimentele.

— Dacă l-am da jos și l-am așeza pe fân ? Podeaua unui automobil nu e tocmai moale, știți !

— E drept, aprobă Raimond. O să mănânce și să doarmă în fân ca și noi.

Cei trei cercetași, cari puteau fi uneori neînduraţi, — căci peripețiile prin care trecuseră prin Africa îi învățaseră să înlăture ori ce slăbiciune, — știau să fie generoși, căci aveau inimă bună.

Fură deci bucuroși să scoată pe Rai din poziția incomo-

dă și să-i așeze pe fân. Aci, pe când Jan Bart, îi lumina cu becul electric și îl ținea în respect cu browning-ul îndreptat asupra-i, pe când Marius îi deslega mâinile și îl desfăcea la gură, Raimond îi puse pe genuchi pâine și o felie groasă de carne rece.

Incasul deschisese ochii și privea unul după altul pe cei trei cercetași. Lui Raimond, care-l privea pe furiș i se păru că ochii aceia negri pierdeau ceva din răceala fără expresie, se îmblânzeau, se făceau mai umani, pe când obrazul își pierdea din rigiditate.

Și Rai când avu mâinile libere, luă pâinea și carnea și începu să mănânce.

— Bravo ! aprobă lombardul. Cel puțin așa vedem că ai dinți și o limbă, nobile Inca ! Căci pân'acum nimeni n'ar fi crezut așa ceva. Și se amuzară câteși trei privind pe acel ciudat Rai cum mânca. Marius îi duse și un pahar plin cu vin și Incașul îl bău fără să fie rugat.

— Ei bravo ! zise milanezul. Pariem că, acum vorbește ? Învățații spun că vinul desleagă limbile. Poate că știe englezește.

Haide Jan Bart, încearcă de-i ia un interview.

Ceilalți doi începură să râdă. Și atunci figura lui Raï exprima ceva : o vie uimire. Raimond avea instinctul unei mari perspicacități psihologice ; înțelese ce-l uimea pe servitorul lui Zucco și zise :

— Jan Bart, Marius, știți ce-l uimește pe Raï ?

— Nu, răspunse Jan Bart.

— Dar, tu știi ? întrebă Marius.

— Presupun. Il uimește că putem fi atât de veseli, când ni s'a furat un milion de dolari acum opt zile.

— Să știți, că asta e ! zise Marius.

Mii de pipe, nu mă gândisem la asta !

Atunci Jan Bart, cu un fel de gravitate :

— Amici mei, vreau să-i spun în englezește că cercetașii italieni au trecut Atlanticul pentru glorie și pentru onoare, mai mult chiar de cât pentru bani.

— Da, întrerupse Raimond, Spune-i apoi că pierderea dolarilor, dacă nu-i vom mai regăsi nu ne împiedică să fim veseli. Pe când dacă ne-am fi făcut hoți ca Zucco, Wallis și Wup am fi condamnați să nu mai fim voioși în toată viața.

Foarte bine ! Perfect ! strigă Marius.

Și mai spune-i că desinteresarea noastră nu ne va împiedica însă să urmărim pe Zucco, Wallis, Wup și Tokman până la capătul lumii, ca să le luăm înapoi dolarii, — dac'or mai exista încă, — și să facem să-i închidă pe câteși trei în cea mai bună închisoare din Statele-Unite.

— Am înțeles ! zise ligurul. Si bătând pe spate pe Raï ca

să-i atragă atenția îi zise în englezește, toate aceste frumoase cuvinte.

Pe când cercetașul vorbea, Incasul își recăpătase imposibilitatea. Când sfârși Jan Bart nimeni nu vorbi. Apoi cu voce guturală, Incasul pronunță :

— Ooh !

Tăcere generală.

— Asta e tot ? întrebă Marius.

Așteptară.

Nimic !

— Ei bine ! prietene, zise Marius, dacă-ți trebuie un pahar de vin și un discurs englezesc ca să te hotărască să spui „Och !" câți ectolitri de vin și câți chilometri de fraze englezești ți-ar trebui ca să te facă să iei parte la o conversație ? Renunț, dragă Inca, renunț ! Numai că, vezi, îmi vine somn privindu-ți mutra care s'a făcut iar de lemn. Întinde mâinile... Nu înțelegi ? Așteaptă, am să-ți spun în spaniolește.

Și, arătându-i frânghia care îi servise să-i lege mâinile, Marius îi zise cu o mutră de o seriozitate comică :

— Întindeți labele Senor !

Probabil că Raï înțelese mai mult gestul decât cuvintele.

Fapt e că întinse mâinile cu o docilitate care nu era străină de revolverul lui Jan Bart și Marius i le legă cât ai clipi din ochi făcând un nod solid și complicat din acelea pe care învață să le facă în exercițiile lor cercetașii italieni. Rămâneau două capete destul de lungi. Marius legă unul de mâna lui dreaptă și celălalt de mâna stângă a lui Raimond care-l lăsă să facă ce voia, căci înțelesese.

— Vei dormi între noi, Senor Raï. Îți fac această onoare. Și vom ști imediat dacă ai somnul liniștit, căci cea mai mică mișcare ne va deștepta și pe noi.

Incidentul fiind închis, cei trei băeți se străduiră să-și așeze în așa mod în cât să petreacă noaptea cât mai bine posibil.

Gândindu-se la John Rock, grija le strânse inima. Dar, când cineva e atât de tânăr și mai ales când trăește o viață de activitate și de aventuri nu știe ce e insomnia, nici chiar când are motive grave de preocupare.

După zece minute, în hambarul cufundat acum în întuneric, cei trei cercetași dormeau. Și Incasul, dormea și el? Înțelesese cel puțin „discursul englezesc" al lui Jan Bart ?

Poate că dormi, căci păzitorii săi nu fură de loc deșteptați.

A doua zi fu tot atât de neplăcută pe cât fusese de plăcută noaptea aceea de somn.

Începură la șase de dimineață să tremure de nerăbdare. La amiazi, mâncară puțin și prost. Enervarea, îngrijorarea de soarta lui John Rock le strângeau stomacul și gâtlejul.

Incasul, pe care-l puseseră iarăși în automobil, mâncă mai bine de cât paznicii săi, dar fără să deschidă gura.

După amiazi, îngrijorarea deveni de nesuferit. Fiecare sta în fața unei crăpături dintre doi trunchi, privind cu lăcomie și cu o furie ce creștea mereu, spațiul descoperit care-i despărțea de zidul și de poarta închisă a *haciendei*.

In fiece moment unul sau altul scotea ceasul din buzunar, spunea ora cu glas tare, bătea din picior cu nerăbdare. Orele trei, patru, cinci, apărură succesiv pe cadrane. Dar, deodată, pe când Marius constata că erau deja orele cinci și jumătate, zgomotul atât de mult așteptat le izbi urechea: galopul unui cal!

— Insfârșit! șoptiră câteși trei. Și strivindu-și nasurile printre trunchiurile de arbori, văzură un om călare, care părea cel din ajun, ivindu-se de după colțul zidului și oprindu-se la poartă. El strigă:

— Hei! Jose! *diabolo!*

— E tot cel de ieri! zise Marius.

De data asta, banditul nu fu nevoit să mai strige o dată; poarta se deschise numai decât și Jose apăru.

— *Buenos tardes!* strigă banditul.

Scoase din buzunar o hârtie pătrată albă și o asvârli, ca în ajun, lui José, care o prinse din zbor. Și adăogă:

— *Por hermanos Martinez!*

Apoi dete pinteni calului și porni în galop.

Raimond deschisese deja ușa hambarului șimai nerăbdător de cât Marius, dar se opriră câteși trei în ușă, văzând pe José care venea în fugă.

Inteligentul administrator nu uitase instrucțiile falsului Ramon Vergas cu privire la a doua scrisoare. Și se grăbi s'o predea cercetașilor.

Era un plic pe care Raimond îl luă și îl deschise cu înfrigurare. O foaie, nu de carnet, ci de hârtie de scrisori destul de elegantă pe care desigur că rebelii o furaseră din vreun magazin, fu repede desfăcută. Pe prima pagină erau vreo cincisprezece rânduri scrise cu cerneală neagră și litere groase, și semnate foarte citeț, Ramon Vergas. Erau în spaniolește, deci nu le citiră. Marius se plecase și aprinsese un mic foc dintr'o grămăjoară de paie și câteva crăculițe. Raimond îngenuchiă și trecu pe deasupra dosul hârtiei pe care o ținea în mână.

Marius și Jan Bart, îngenuchiați în fața lui, priveau cu aviditate albeața foaiei de hârtie.

— Incepe! începe! zise deodată Marius.

— Da! da! adăogă Jan Bart. Sunt șapte rânduri până acum complete, dar nu le pot citi din pricina flacării.

— Ridic-o mai sus, Raimond! ca să se încălzească toată.

— Bun! trei, patru... alte șapte rânduri!

— Și încă două !

— Și încă unul !

— Și iscălitura ! S'a făcut ! Citește ! Citește iute !

Se ridicară și se depărtară de foc pe care José îl stingea cu picioarele.

Raimond citi cu jumătate glas pe când Jan Bart și Marius urmăreau cu privirea.

„Amici, la nord-vest de satul apașilor, chiar în fața unei lungi cascade, care șerpuește prin munți, există o potecă destul de repede, dar nepăzită, — pe când drumul bătut e păzit zi și noapte de banditi.

Sunt închis numai noaptea; dar atunci, cu mâinile și picioarele legate strâns.

Incăperea în care mă închid noaptea e chiar în casa lui Pablo Zapil și camera în care doarme el mă desparte de piață.

Ușa e închisă cu două zăvoare mari și e formată dintr'un enorm bloc de piatră, care se mișcă pe o axă de lemn.

Dar, coșul bucătăriei, care e lângă odaia unde doarme Pablo Zapil e destul de larg pentruca Marius, care e atât de sprinten și de suplu să se poată scobori prin el.

Pablo doarme greu. Veți găsi niște cloroform în farmacia mea portativă. Casa lui Pablo e a treia în stânga pieței, numărând din fundul pieții unde se termină poteca. Faceți scară lui Marius, care va sări pe acoperiș, se va lăsa pe coș, va scobori fără zgomot cu ajutorul unei frânghii pe care o veți aduce cu voi, va cloroformiza pe Pablo Zapil în plin somn, vă va deschide și mă va elibera. Ora cea mai potrivită e între miezul nopții și ora unu, dar trebuesc cel puțin cincizeci sau șaizeci de minute pentru a escalada... și... Vin... E ceva nebunesc! Dar voi ați voit-o ! Dacă nu veniți mâine noapte, vom urmări pe Pablo Zapil. Il veți recunoaște ușor.

John

După ce cetiră, cei trei cercetași se priviră un moment în tăcere.

— Mergem ! zise hotărît Raimond.

— Vezi bine ! aprobară ceilalți doi.

— E ceva care mă ispitește, zise Marius. Escaladarea aceea, cloroformizarea... liniștea din jur... totul trebue să se petreacă în cea mai mare tăcere.

— Și cum terminăm, John Rock o șterge cu noi, Pablo Zapil, trezindu-se observă absența prizonierului și...

Raimond se întrerupse, râzând.

— Ia ghiciți....

— Nu știm ! Spune tu, repede.

— Ei bine, citim scrisoarea lui Zucco, copiăm esențialul și o punem la loc în buzunarul lui Pablo Zapil, care desigur o păstrează la el.

— Bravo ! zise Marius. Și Pablo Zapil nu bănuiește nimic. Și nu știe că alții știu tot și că pot să-l silească să facă ce vor ei, chiar prin scrisori false de la Zucco de va fi nevoie...

— Nu mă gândeam la asta ! zise Raimond.

— Dar la ce te gândeai ?

— Numai la asta: neștiind că cei trei cercetași italieni au citit scrisoarea lui Zucco, căci le-o vom lăsa intactă, Pablo Zapil nici nu se va gândi să-i scrie ca să-l vestească... Astfel că vom surprinde pe Zucco fără să fie vestit.

— Minunat ! exclamă Jan Bart. Dar de ce să lăsăm pe rebeli să se întâlnească liniștiți cu Zucco ? Dacă întârziem, cine știe din ce cauză și ei sosesc în Peru înaintea noastră cu trenul și cu vaporul de care desigur că se vor servi? Ar fi o nouă forță reunită în jurul lui Zucco și această forță ar micșora probabilitățile noastre de...

— Da ! da ! îi tăiă vorba Raimond. Aveți dreptate amândoi. Dar, pentru un moment e vorba numai de a pune mâna pe scrisoare. Și sunt orele șase..

— Dar, întrebă Marius, mergem cu automobilul până la pădurice unde am lăsat calul lui Rai?

— Da, vom [illegible] automobilul printre arbori. Noaptea nu e nici o prime...

— Desigur, afirmă Jan Ba...

— Atunci, iute, hai să mâncăm și pe urmă s'o ștergem, conchise milanezul.

— Destulă vorbă ! Să mâncăm !

Și fără a se mai ocupa de José,care îi privea cu un aer îndobitocit, deschiseră panerul. Mâncară ce le mai rămăsese din friptură, gustară niște banane delicioase pe cari le primiseră de la administrație, băură numai apă fără vin, ca să-și păstreze sângele rece și scoaseră automobilul din hambar.

Raimond se așeză la volan. Marius lângă el, Jan Bart înapoi. Pus în mișcare de Jan Bart, rămas ultimul, motorul începu să zbârnâie.

— Mii de pipe ! strigă lombardul în clipa în care Raimond era să pornească. E prea curând !

— Cum, prea curând ? întrebă Raimond, surprins.

— Ai dreptate ! zise Jan Bart. Te gândești la bandit ? nu-i așa Marius ?

— Da !

— E adevărat ! și Raimond ridică din umeri. Îl uitasem. Trebue s'așteptăm să ajungă la pădurice și să treacă prin ea, căci, pe drum l-am ajunge din urmă și asta ar putea să complice lucrurile. S'așteptăm deci.

— Trebue s'așteptăm cel puțin o jumătate de oră, zise Jan Bart.

Așteptară deci. Dar acea scurtă așteptare fu mai peni-

bilă pentru cei trei tineri decât cea din zori și pân'atunci. Și se părea că fiecare minut de imobilitate îi făcea să piardă șansele de reușită, așa că după cinci minute nu mai putea sta locului. Unul după altul săriră jos din automobil și începură să se plimbe de colo până colo, uitându-se la ceas, bătând cu nerăbdare din picior și sfârșiră prin a lăsa cu gura căscată pe bietul José, care știind însă că nu va fi înțeles, nici nu îndrăznea să-i întrebe ceva. Dar, însfârșit jumătatea de oră trecu.

— Șase și jumătate ! strigă Raimond.

Marius fu primul care sări la locul său. Jan Bart îl urmă.

— *Buenos tardes José! buenos notches!* strigă Marius. fericit și convins că vorbește cea mai curată spaniolească din lume.

Și întorcând după colț cu un viraj îndrăznet, automobilul se avântă pe șosea.

Ajunseră la pădurice, trecând ca și în ajun prin punctul în care șanțul care mărginea drumul se pierdea în câmp.

Indărătul păduricii găsiră calul care păștea liniștit. Când văzu venind mașina, se speriă, sări, alergă în cerc în jurul arborelui de care era legat, dar văzând-o depărtându-se, se liniști și se apucă iar să pască.

Raimond, Marius și Jan Bart se echipară în grabă. Nu luară de cât browningul și securea. Marius mai luă și la'ul lui John. Nu luară nici o manta ca să fie mai liberi în mișcări.

Raimond luă toate măsurile în privința automobilului. Scoase volanul, îl ascunse într'un tufiș pe care-l însemnă cu grijă ca să-l poată recunoaște fără șovăire.

Apoi, porniră, dar nu pe drumul deschis pe care ar fi putut fi văzuți din înălțime cu un ochian; ci puseră pe Jan Bart să se cațere într'un pom și să scruteze împrejurimile muntelui. Și Jan Bart îi conduse, făcând un ocol prin dosul colinei, pe o potecă accidentată.

După o oră de drum, ajunseră la intrarea văii, care uneori largă și putin înclinată. alteori în pantă aproape perpendiculară, înconjura muntele apașilor. De aci drumul fu cu atât mai rău cu cât se înopta.

Noaptea era din fericire foarte luminoasă, căci luna strălucea pe un cer plin de stele. Un torent își rostogolea din stâncă în stâncă valurile spumegânde. Trebuiau să meargă pe lângă el, riscând să cadă la fiecare pas. Ici și colo găseau câte un început de potecă, probabil făcută de pașii banditilor, cari treceau din când în când pe acolo, ducându-se la vânat sau la pescuit... Și de fiecare dată când poteca sau haosul de stâncă făceau o cotitură, cei trei cercetași se uitau în dreapta să vadă dacă nu ajunseseră încă la cascada cea

Erau ceasurile zece și jumătate când o zăriră însfârșit. Aproape țipară de bucurie, căci se simțeau extrem de obosiți.

— Bun ! zise Raimond, iată cascada... poteca trebue să înceapă de-aci, sau ceva mai departe...

— Să căutăm, propuse Jan Bart și pe urmă să ne odihnim o jumătate de oră...

— Ca s'ajungem colo sus la miezul nopții, termină Marius.

Din fericire, o găsiră aproape îndată, începea prin niște trepte obositoare tăiate în plină stâncă. Fu Raimond, care, la început fără să-și dea seama, urcă patru sau cinci trepte, pe când o căuta. Apoi, izbit de regularitatea acelor bucăți de stâncă eșite în afară una peste alta, se uită mai bine, recunoscu după tăieturile regulate mâna omenească, trecu repede de la celelalte și văzu că treptele continuau să urce printre arbori.

Raimond se gândi că putea striga fără să fie auzit de sus, de oarece cascada făcea un zgomot destul de puternic. Strigă deci :

— Marius ! Jan Bart ! Oooh !

— Oooh ! oooh ! îi se răspunse de partea cealaltă.

— Am găsit poteca !

— Mii de pipe ! Era și timpul !

Și Marius fu într'o clipă lângă el ; un minut după aceea sosi și Jan Bart. Atunci se așezară pe ultima treaptă și se odihniră douăzeci de minute, fără să-și vorbească.

La lumina lunii care era la zenit, Raimond se uita la fiecare minut la ceas. Când fu unsprezece se ridică și zise :

— Haidem ! Urcușul începu.

La început fu neașteptat de ușor, cât timp trecură pe sub arbori poteca urca repede aproape perpendiculară fără zigzaguri; și tinerii se țineau de trunchiuri și de ramuri, care se vedeau destul de bine. Dar, mai departe fu cu totul altceva. Uneori poteca șerpuia printre pietre prăvălite una peste alta și Jan Bart, care puse piciorul ceva mai în afară de adevărata potecă, alunecă și s'ar fi rostogolit în apa torentului, dacă nu s'ar fi agățat brusc de piciorul lui Raimond, care din instinct se înțepeni și rezistă.

In timpul zilei chiar, pentru cine nu-i cunoștea traseul capricios și puțin vizibil, trecerea aceea trebuia să fi fost extrem de anevoioasă. Dar, noaptea era de zeci de ori mai grea. Uneori poteca dispărea cu totul, lăsând în loc un haos de stânci peste care trebuiau să treacă împingându-se și trăgându-se unul pe altul. Apoi trebuia iar să caute poteca. De douăzeci de ori în cursul acelei ascensiuni, care dură mai bine de o oră, crezură că se rătăciseră. De douăzeci de ori se crezură în fața unui obstacol imposibil de învins, dar pe

lităţii lor fizice şi energiei morale. De douăzeci de ori când unul când altul risca să cadă, căzu, fu prins la timp, ţinut şi tras înapoi de camarazii săi. Dar, însfârşit, tenacitatea şi sforţările lor fură răsplătite. Trecuseră, făcând un ocol, un vârf înalt şi numai văzură deasupra decât cerul. Erau pe culmea muntelui, în satut apaşilor; în faţa lor se întindea o piaţă dreptunghiulară înconjurată de case joase.

— Uf ! răsuflă Raimond. Am ajuns !

— Bine că s'a sfârşit urcuşul acela !

— Credeam că nu se mai termină !

Se aşezară îndărătul unui zid dărâmat. Piaţa absolut goală era parcă argintată de razele lunii. Domnea o tăcere adâncă în care se distingea doar murmurul cascadei care desena o dungă albă pe peretele întunecat al muntelui.

— Casa lui Pablo Zapil, zise Raimond, repetând cuvintele din scrisoarea lui John Rock, e a treia, în stânga pieţii, numărând din fundul pieţii unde se termină poteca.

— Una, două, trei, numără Marius arătând cu degetul casele din stânga. E aceea, ceva mai înaltă de cât celelalte.

— Să răsuflăm întâi, zise Jan Bart şi să mergem.

— Da, până'tunci eu îmi scot ghetele şi ciorapii, căci cu picioarele goale voi face mai puţin sgomot pe acoperiş şi în camera lui Pablo Zapil.

Dar erau atât de nerăbdători în cât, îndată ce Marius se descălţă, se ridicară câteşi trei în picioare.

— Mergem ?

— Da.

Se priviră o clipă sore a-şi întări curajul. In clipa aceea notărîtoare erau mişcaţi, căci pericolul latent din jurul lor putea izbucni pe neaşteptate, inevitabil şi mortal. Era deajuns ca vre-unul din cei o sută cincizeci de rebeli, neputând să doarmă, să iasă pe piaţă ca să fumeze o pipă la lumina lunii, sau ca un câine, sau vreun cal să latre sau să necheze, ca Marius, escaladând zidul, umblând pe acoperiş, scoborând pe coş, străbătând bucătăria şi odaia alăturată să facă vreun zgomot cât de mic şi ca Pablo Zopil să se trezească... şi atunci ar fi urmat descoperirea, lupta, detunăturile, strigătele, trezirea tutulor; atunci în ciuda calcului făcut de Marius, cei trei cercetaşi n'ar mai fi avut de luptat în contra şase banditi, ci în contra o sută cincizeci cum erau în realitate. Şi rezultatul unei astfel de lupte nu putea fi de cât acesta: cei trei tineri ar fi fost capturaţi sau ucişi.

Raimond, Marius şi Jan Bart îşi dau perfect seama de acest lucru, dar nu ezitară. Se îmbrăţişară cu căldură şi Raimond repetă :

— Mergem !

— Da ! răspunseră ceilalţi doi.

Un minut după aceea erau lângă cea de-a treia casă.

Marius puse jos, lângă zid ghetele și ciorapii, ca să le găsească imediat la plecare și le acoperi cu pălăria, care l-ar fi încurcat. Făcu un gest, la care Raimond și Jan Bart se supuseră imediat, primul așezându-se lângă zid cu spinarea îndoită, iar celălalt urcându-se deasupra și îndoind la rândul lui spinarea. Marius, care avea agilitatea unui clovn se urcă cu ușurință pe amândoi și din spinarea lui Jan Bart se sui pe acoperiș. Aci, se ridică în picioare și umblă cu pas ușor pe lespedele netede care formau un fel de terasă. Ajuns la coș, Marius desfăcu latul pe care-l purta la brâu și cu îndemânare asvârli un capăt lui Raimond și Jan Bart care 'l prinseră din zbor. Celălalt capăt îl lăsă ușor pe gura coșului. Apoi intră și el ținându-se atârnat de frânghie și se lăsa încet în jos, frecându-se fără voie de pereții destul de strâmți ai coșului. Era în întuneric. Deodată simți sub picioare ceva moale. Apăsă cu precauțiune. Picioarele se afundară în ceva moale și căldicel...

— Cenușa de pe vatră! se gândi Marius.

Simțindu-se sigur pe picioare, dete drumul frânghiei se plecă și privi în jur : întunerec. Lumina lunii, intrând prin coș desena un pătrat de lumină, dar încolo întunerecul era de nepătruns.

Și cercetașul auzi un sforăit cadențat.

— Bun ! Pablo Zapil doarme... să nu pierdem timpul. Dar trebuie neapărat să aprind lampa electrică...

Aprinse lampa chiar în buzunar, ca să înăbușe ușorul zgomot al mecanismului. Apoi, repede plimbă în jur raza de lumină, și văzu deschizătura fără ușă, care forma trecerea între bucătărie și camera în care dormea Zapil. Îndreptă apoi lumina spre podea și înțelese că nu era nici o piedică între el și deschizătură. Ținu lampa în mână, dar îi ascunse lumina cu două degete și călăuzit de sforăitul celui care dormea se îndreptă spre el. Se opri după zece pași, ridică cele două degete, care ascundeau lumina și plimbă în jur fâșia de raze.

— Bun! sunt pe pragul odăiei. Un pas, l'am trecut. Zapil e întins pe un pat jos, în fund, la stânga. Nu e nimic pe jos ?

O nouă rază de lumină.

— Nimic. Să înaintăm !

Mai făcu încă trei pași.

Cel care dormea era aproape de tot, căci Marius îi auzi respirația.

— Atenție ! e momentul.

Și atunci, pentru prima oară, cercetașul simți că inima îi bătea dezordonat, nebunește, aproape să 'l înăbușe !

— Oho ! Să nu facem prostii ! Și voi să supue organizmul fizic energiei morale. Apăsă cu putere mâna dreaptă pe inimă. Strânse dinții. Făcu una din acele sforțări supraome-

nești prin care spiritul stăpânește materia. Și imediat se simți calm, absolut liniștit.

— Bun !

Puse lampa aprinsă în buzunar și din celălalt scoase o sticluță, o destupă, vărsă conținutul pe un tampon de vată pe care-l scosese din același buzunar.

Un miros puternic îl izbi în față. Dar, punând repede în buzunar sticluța, scoase cu mâna stângă lampa electrică și cu un gest brusc lumină patul în pieziș. Văzu în penumbră obrazul lui Pablo Zapil.

Apropiă de el tamponul puternic îmbibat de cloroform și, fără violență, i-l aplică sub nări și în fața gurii. Corpul omului adormit se mișcă și, cu un fior de groază care-i străbătu șira spinării, Marius *văzu deschizându-se ochii lui Pablo Zapil.*

Dar cercetașul își stăpânii groaza instinctivă.

— Fără glume ! hai !

Și riscând totul pentru tot, sări călare pe pieptul banditului, îi strânse coastele cu genuchii goi și oșoși lăsând lampa, ținu din toate puterile capul omului pe pernă și tamponul de vată pe nas și pe gură.

Pablo Zapil avu câteva tresăriri puternice. Un fel de horhăit îi ieși din gură pe care tânărul i-o apăsa cu patul revolverului, de la brâu. Și deodată omul se întoarse și căzu jos din pat. Marius nu'i dete drumul. Căzu cu el, ținându-l mereu strâns între coapse și genuchi.

Omul avu încă vreo câteva tresăriri din ce în ce mai slabe horhăind din ce în ce mai încet. Și deodată, Marius simți acel corp enorm, înmuindu-se, și cedând....

— Insfârșit ! se gândi el.

Din prudență îi mai ținu câteva clipe tamponul sub nas. Apoi, se sculă liniștit. Luă lampa, care căzuse și arunca o dungă de lumină pe podeaua camerii.

Din clipa aceea procedă în grabă fără a se mai feri să nu mai facă zgomot.

După trei minute, John Rock, radios, era liber și se înarmă cu browning-ul lui Pablo Zapil luându-i și cartușiera. Apoi cei doi învingători, tremurând de înfrigurare scotociră hainele banditului, asvârlite pe scaunele grosolane. Într'un buzunar găsiră un portofoliu voluminos. John Rock îl deschise pe când Marius îi lumina. Polițistul desfăcu prima hârtie, pe care puse mâna și amândoi cetiră :

Zucco lui Pablo Zapil. Frate... Cu o privire rapidă parcurseră rândurile, văzură cuvintele principale, semnătura.

— Ajunge, declară Marius. Asta e !

— Eu iau tot !

Și John Rock voi să pună portofoliul în buzunar, când Marius îl opri.

— Nu ! nu ! trebuie să copiăm numai scrisoarea și să i-o lasăm.

— Cum ? zise John Rock, care nu înțelegea. Marius îi explică în grabă ideea lui. Raimond și conchise :

— Dă-mi scrisoarea ; o voi stenografia. Am hârtie și creion.

— Înțeleg ! Ține. Iată o masă și un scaun. Marius se așează, rezimă lampa pe masă și începu să stenografieze scrisoarea.

După ce termină, puse totul în buzunar și zise :

— Să punem pe Pablo Zapil la loc pe pat și să-l acoperim iar cu plapoma. Trebuie să creadă, când s'o deștepta și'și va aminti că a fost atacat, că acela ai dost d-ta, prizonierul său. Las aci sticluța și tamponul ca să creadă că le-ai avut la d-ta....

— Foarte bine !

Puseră apoi portofoliul cu scrisoarea intactă în buzunarul de unde 'l luaseră.

— Și acum s'o ștergem, zise Marius.

— Pe ușă! adăogă John Rock.

Traseră zăvoarele, din fericire bine unse, și împinseră blocul de piatră, care se învârti descoperind deschizătura.

Afară, Raimond și Jan Bart, ridicară brațele la cer, cu chipul luminat de un zâmbet de bucurie mută, căci nu puteau striga.

— Lațul ! își aminti Marius.

John Rock îl trase și-l atârnă la brâu, pe când Marius încălțându-se răspunde întrebărilor lui Raimond și Jan Bart, entuziasmați.

— S'o ștergem, zise milanezul când fu gata.

Dar fură nevoiți s'o ia înapoi pe potecă, spre a nu risca să fie văzuți de sentinelele din capul Satului.

Lațul le servi și de data asta ; alunecară se rostogoliră, își însengerară mâinile și genuchii, dar ajunseră însfârșit jos fără să-și rupă vre-un picior sau vre-o mână. Și o luară în grabă spre locul unde lăsaseră automobilul. Dar, odată ajunși aci, nerăbdarea celor doi cercetași, cari nu văzuseră încă scrisoarea nu se mai putu conteni și atunci aprinseră repede unul din farurile automobilului, iar Marius citi cu glas tare rândurile stenografiate.

Când terminară se îmbrățișară nebuni de bucurie și de entuziasm.

— La Peru ! La Peru ! vociferă Marius.

— Acolo zise Raimond ne va fi ușor să cercetăm printre învățații spanioli și să aflăm unde e Lacul sacru.

— Nu e decât un singur loc în Peru, zise Jan Bart și se numește locul Titicaca.

Acel nume caraghios avu darul să înveselească pe cei doi cercetași și chiar pe John Rock.

— Ei bine reluă Raimond, să mergem la lacul Titicaca. Vom căuta templul secret al incașilor și vom găsi pe Zucco.

— Și ne vom lua milionul din tezaurul independenței ! observă Marius.

— Dar, ce facem cu rebelii din țara apașilor ? întrebă John Rock ?

— Să se ducă să se spânzure ! Dacă întâmplător îi mai întâlnim în cale înainte de a reuși, îi dăm pe mâna poliției, sau arestăm chiar noi pe Pablo Zapil.

— Eu cred, zise John Rock, că putem trece prin prezidul San-Vicenti și după ce vom preda pe Rai autorităților, voi face un raport precis, care le va permite să aresteze pe Pablo Zapil și pe majoritatea tovarășilor săi în stațiile de drum de fier, unde se vor duce desigur să ia trenul pentru Mexic.

— Excelentă idee ! zile Jan Bart.

— Aprobat în unanimitate ! declară Marius.

Volanul fu pus la loc, calul lui Rai legat la spatele automobilului și porniră cu mică viteză pentruca animalul să-i poată urma.

La hacienda José se sculase, căci era aproape să răsară soarele.

Ii deteră calul lui Rai, în locul acelula cu care Ramon Vargas se dusese în satul apașilor. John Rock îi plăti de zece ori mai mult valoarea puștii lăsată în mâna banditilor. Și în acelaș timp îl învăță ce trebuia să spuie în caz când banditii ar fi venit să se informeze ce s'a făcut Ramon Vargas.

Apoi automobilul porni spre San Vincete. Sosiră la opt de dimineață.

Rai fu predat autorităților mexicane, care promiseră să-l trimită la cel mai apropiat post de poliție amercian, de unde avea să fie apoi expediat la New-York, împreună cu un raport scris și iscălit de John Rock.

Alt raport redactat de el, privea satul apașilor și dădea toate amănuntele necesare pentru recunoașterea și prinderea banditilor. Dar, John Rock nu pomeni nimic de Zucco, de Incași de Peru și cei trei cercetași bine înfășurați în mantalele lor de automobiliști rămaseră în mașină, fără a fi observați sau recunoscuți de cineva.

Pentru a explica arestarea lui Rai și șederea lui în satul apașilor John Rock inventă o întreagă poveste. Astfel fu păstrat secretul asupra expediției celor trei cercetași. Toate acestea se petrecură într'o oră.

Automobilul porni apoi cu viteza de 100 kilometri pe oră pe șoseaua Mexicului !

Aveau de parcurs în total 7500—8000 de chilometri. Fă-

trebuiau cel puțin patru zile, admițând că nu li se întâmpla nici-un accident pe drum.

Ce-i aștepta la capul acestui drum nici ei nu știau și nici nu căutau să afle. Deocamdată aveau alt mister de lămurit. Era acela al pergamentului găsit în haina lui Rai.

La primul popas pe care 'l făcură ca să mănânce se apucară, în timpul digestiei, să examineze cu atenție enigmatica inscripție.

John Rock afirmă din nou :

— E un criptogram. Trebuie să-i găsim cheea. Eu sunt obișnuit cu așa ceva. Voi încerca să 'l descifrez.

Raimond observă.

— Foarte bine, dar am cetit destul în privința asta ca să știu că prima condiție ca să descifrezi un criptogram e să știi în ce limbă a fost scris.

— Cu alte cuvinte, continuă Marius să știi în ce limbă s'a gândit autorul, scriindu-le și înlocuind cuvintele sau chiar frazele prin semne convenționale.

— Și atunci conchise Jan Bart, primul lucru e să cunoști perfect limba de care s'a servit autorul.

— Foarte just, observă John Rock și prevăd obiecțiunea voastră. Vă întrebați, în caz când aș descoperi în ce limbă e scris acest criptogram, dacă o voi cunoaște ! Căci oricât aș fi de poliglot e imposibil să cunosc perfect toate limbile din lume, sau chiar numai pe cele vorbite în cele două Americi.

— Tocmai și mă gândesc că e zadarnic să mai pierzi timpul.

— Și de ce ? întrebă John Rock, puțin cam surprins ?

Deși trăia de mai multe zile împreună cei trei cercetași, detecticul, nu cunoștea toată vioiciunea persipicace a inteligenței acestor tineri.

— De ce ? întrebă Raimond ? Vei afla îndată. Cunoști limbajul vechilor incași ?

— Ei, tocmai aci e nodul chestiunii!

Și câteși trei izbucniră într'un lung hohot de râs, văzând mutra confuză a polițistului care contrasta atât de puternic cu obișnuita lui impasibilitate.

— Limba vechilor incași, bâlbâi el. Nu, mărturisesc, n-o cunosc.

— Ei bine, reluă Raimond nu te mai osteni să studiezi acel pergament, căci aș putea paria o sută contra unu că aceste litere și aceste semne reprezintă litere, cuvinte și poate fraze aparținând idiomului vechilor incași, idiom pe care'l vorbesc între ei Zucco, Wallis și Wup.

— Ei ! poate s'aveți dreptate. Se prea poate ca acest misterios document să fie scris în vechia limbă a incașilor. Dar, de ce să ne oprim la această singură probabilitate ? A-

deci sa presupun că acest document e scris în spaniolește ; vei încerca apoi în acelaș mod cu limba engleză și dacă nu obțin nici un rezultat...

— Incearcă și în italienește, întrerupse Raimond, căci o vorbești corect.

— Ceeace va dovedi spuse Marius, că sunt niște incași instruiți !

— Au voiajat mult, desigur ! zise Jan Bart, jumătate în glumă, jumătate serios.

John Rock ridică umerii și răspunse liniștit :

— Voiu studia documentul și din punct de vedere italian.

Il prinse deci, cu un ac de genuchiul stâng, puse carnetul pe cel drept și cu creionul în mână se apucă de lucru.

Lucră o oră fără să fie întrerupt. Dar, după o oră. Raimond, care se uitase din când în când la ceas, deșteptă pe cei doi camarazi adormiți și strigă :

— John !

Cufundat în calculele lui, americanul nici nu auzi.

— John Rock !

Detectivul ridică ochii, cam zăpăcit.

— Ei, în ce punct ai ajuns ?

— Nu așa departe ! răspunse el cam sâcâit. Am încercat toate combinațiile în spaniolește ; nu iese. Am încercat în englezește, dar tot nu merge.

— Atunci, dacă-ți place, poți continua și diseară dragul [illegible]

— Sau în automobil, propuse Marius. Raimond și cu [illegible] la [illegible]

[illegible] nu ajunsese la nici un rezultat [illegible]

Și se urcară din nou în automobil, care condus de Marius se îndreptă spre sud, spre îndepărtatul Peru.

Stând într'unul din scaunele dinapoi, alături de Jan Bart care 'l privea puțin cam batjocoritor, John Rock își continuă calculele fără a se sinchisi de continuele zguduituri ale mașinei, care mergea pe un drum extrem de prost.

Și toată după amiaza aceea nu ridică ochii nici nu vorbi cu Jan Bart. Dar, când apuse soarele și se opriră să prânzească și ca să aprindă farurile, avea ochii umflati.

— Ei bine ? întrebară împreună cei trei băeți ?

— Nimic ! nimic ! nimic ! răspunse el necăjit. Spaniolește, englezește, italienește, am încercat în toate felurile nimic !

— Dar, admite însfârșit că ieroglifele acelea sunt scrise în limba antică a incașilor, mii de pipe și lasă viitorul să ni'l explice !

— De altminteri, zise Raimond, ca să consoleze pe John Rock si fiindcă era si adevărat, scrisoarea lui Zucco adresată

lui Pablo Zapil ne-ajunge pentru un moment. Mai târziu, dacă nu vom ajunge la scop, vom prinde un incas și'l vom face să ne explice cu orice preț.

— Și atunci o să te vedem ce mutră o să faci, dragă John, zise genovezul cu aerul lui grav, dacă acest document n'o fi de cât vreo rugăciune a incașilor către zeul lor, soarele, un fel de amuletă, de fetiș, pe care'l poartă la dânșii ca să gonească nenorocirile.

Erau cuvinte atât de înțelepțești, încât John Rock fu impresionat. Strânse pergamentul, îl dete lui Raimond, rupse paginile carnetului acoperite de linii și de semne și zise, râzând pentru prima oară după douăsprezece ore :

— Hai să mâncăm, mor de foame !

După o oră, detectivul era la volan, pe când cei trei băeți, obosiți, dormeau pe scaunele lor. Nu-și închipuiau câtuși de puțin că la ora aceea Pablo Zapil și rebelii lui erau arestați în tren, în stația San Pablo, pe linia Mexicului. Dar aveau să afle ceva mai târziu, la Mexic, citind întâmplător ziarele, care anunțau faptele la ultima oră.

Și în noaptea aceea dormiră, atât de bine cum nu mai dormiseră de multă vreme.

Și totuș câte primejdii îi așteptau pe drumul spre Peru și chiar în Peru !

John Rock, care se odihnise destul de bine în satul apașilor, — pe când cei trei băeți de-abia închiseseră ochii în hambarul lui Martinez, conduse toată noaptea.

Apoi, o luă dealungul căi ferate, trecând brusc de la o regiune accidentată la o regiune de șesuri [illegible] tă și scobora mereu spre sud, îndreptându[illegible] ceste ținuturi din partea de nord a Mexicului [illegible] Nici un oraș, doar câteva sate ici și colo.

Și cum se încrucișau mereu alte drumuri, cari păreau tot atât de importante și în realitate tot atât de proaste, John Rock era nevoit să se oprească mereu ca să consulte harta. Aceste opriri îi întârzia, dar spre a recâștiga timpul pierdut, când era sigur că era pe drumul cel bun, John Rock lansa automobilul cu viteză nebunească, Aplecat pe volan, își punea în acea cursă fantastică toată îndemânarea lui de șofeur. Uneori o zguduire prea puternică trezea pe cei trei băeți, cari deschideau ochii speriați, apoi, adormeau iar, cuprinși de neînvinsul somn al tinereții.

Mergeau înaintea misterioasei aventuri cu sufletul liniștit ca și când ar fi făcut o plimbare pe o stradă frumoasă din Italia.

Citiți urmarea în fascicola No. 8

MISTERUL LACULUI SACRU